

AJÁNDÉK VERSEK
SZÜLŐFALUMNAK,
KISBÁRKÁNYNAK

FINTA KATA

Regény a családukra, hogy megismerjétek elődeinket,
és ne feledjétek el bennünket.

Amikor én kislány voltam Kisbárcánban...

Elmúlt idők emlékére: pillanatképek, emlékek, szilánkok

Apám: Finta István, díszpolgár

Emlékezés

Kisbárcány, 2009. augusztus 20.

Ott, 'hol valaha húsz évig a falu tanulóit nevelte-oktatta, a hálás utókor megemlékezett róla. Nyáron kaptuk a díszes meghívót testvéremmel, meghívtak bennünket ünnepi misére, és apánk díszpolgári oklevelének átvételére.

Eszembe jutott az én édes jó apám: milyen boldog lenne, ha ezt a napot átélhette volna. Élete delén, az első világháború után abban a faluban az első iskolát ő szervezte, s oktatta az iskoláskorú ifjakat-időseket, akik korábban írni-olvasni nem tanultak. Húsz esztendőn keresztül apám keze alatt tanult és nőtt fel a faluban minden ember, nem csak kisiskolások, hanem az idősek is.

Apánk harcolt a második világháborúban, nyugdíjas korában a Balaton partján élt, ahol nehéz fizikai munkával az elveszett otthon helyett házat épített. Oda jártunk mi látogatni a szüleinket.

Édesapánk - édesanyánk
halála után - magára maradt,
szorgosan gondozta kis kertjét,
s csendben írt verseket és regényt.

Szemem előtt láttam: már nem olyan katonásan járkált, mert lassan fölőtte is az idő eljárt, térde megroggyant, nehezen viselte megkopott életét, de mindenkor szeretettel várt bennünket.

Milyen nagy kár, hogy ezt az időt nem élhette már meg, hogy élete munkájának gyümölcsét élvezve a díj átadásán személyesen megjelenjen.

Testvéremmel utaztam a faluba, díszpolgári oklevél átvételére. A község időskorú népessége szeretettel fogadott bennünket. Meghatódva ültem testvéremmel a kis templom padjában, s az ünnepélyes, püspöki mise végén nekünk adták át apánk megtisztelő díját: a községi önkormányzat oklevelét, s nevével díszített metszett-üvegvázát, én pedig hófehér liliomból kötött virágcsokrot kaptam.

Meghatóan hallgattuk, amint apánk korabeli versét elmondták, s tisztelettel megemlékezve róla, méltatták a faluban végzett munkásságát.

Utána pazar lakomával kínáltak bennünket, finom falusi tyúkhúslevesssel, kézzel gyúrt tésztával, mindenféle sült hússal-salátával, majd tortával, meg házi rétesssel, végül apánk tiszteltére ünnepi köszöntő hangzott el, pezsgővel.

Délután testvéremmel a falut végigjártuk, de azt a házat, ahol születtem, már sehol sem találtuk.

A helyén csak meghatottan álltunk, ahol valaha állt a régi iskola, mellette a tanító-lakás, ahol mindketten megláttuk a napvilágot. A ház falait az idő vasfoga már rég' szétmarta, ezért lebontották.

Rajtunk kívül tán' nem is hiányzik másnak, csak mi állunk ott meghatódva.

Kép: Kisbárkány hegyek ölélésében

(Megjegyzés: Helyén út épült Bede-pusztára, amelyet Kisbárkányhoz csatoltak.) Nekem most eszembe jutott a gyermekorom, ahol oly' boldog voltam, felvillantak bennem az emlékek, melyek ma is kincsei életemnek.

Szemem előtt a régi kis falut látom: ahol a ház ablakából kibámultam, s onnan a szép tájban gyönyörködtem.

Ábrándozva néztem a kék eget, az Égen futó báránnyelűket, a borús égen sötétlő fellegeket, a távolban hosszan elnyúló, s egymás mögé bújó nagy hegyeket.

A házzal szemben sorakozva a vén Mátra nyúlványai tornyosulnak, kék-zöld árnyalatokban pompáznak.

Oda szállnak vissza most is a gondolataim... abba' a házba', ahol megláttam a napvilágot, ahol testvéreimmal nevelkedtem, ahol kiskoromban oly boldogan éltem, s ahová most is, mindig visszavágyom...

-

Apám kitüntetése **Történt: Kisbárkány, 2009. augusztus 20**

Ezen a nyáron olyan meglepetés
ért, amire nem számíhattam én.
Apukámat, ahol valaha 20 évig
a falu tanulóit oktatta-nevelte,
az ott élők, és a róla megemlékezők
akaratából díszpolgárrá választották.
(A kitüntetésének átvételére
meghívták bátyámat és engem.)

*

Óh, ha megélhetted volna Apám,
2009. augusztus hó 20-án!
Meghatódva utaztunk a faluba;
ahol minket szívélyesen fogadtak;
azok, akik ránk még emlékeztek
szeretetükkel elhalmozni igyekeztek.

Onnan olyan régen eljöttünk,
eltelt hosszú évek alatt annyi
minden történt az életünkben:
a kis falut világháború dúlta fel
és az országot, idegen hatalom
uralkodott a magyar nép felett.

*

Püspöki mise után vettük át
a falu kis templomában apánk
díszpolgári kitüntetését, utána
életútjáról-, munkásságáról
megemlékeztek és elszavalták
valaha régen ott írt versét.
Utána pazar lakomával kínáltak,
finom falusi húslevessel, benne
kézzel gyúrt tésztával, majd többféle
sülthússal-salátával, és mindenféle
körettel. Aztán tálaltak édességet:
tortát, finom házi réteseket.

*

Bátyámmal a falut végigjártuk,
találkoztunk ismerősökkel, de
a házat, ahol születtem,
már sehol nem találtuk,
helyén csak meghatottan álltunk,
ahol valaha az iskola volt, mellette
a tanító-lakás, ahol születtem.

A ház falait már lebontották
mert az idő vasfoga szétmarta.
Kívülem nem hiányzik másnak,
csak én állok ott most meghatódva.
Helyén út épült Bede-pusztára,
amelyet Kisbárkányhoz csatoltak.

*

Eszembe jutott gyermekorom,
amikor ott oly' boldog voltam,

felvillantak bennem az emlékek,
melyek ma is kincsei életemnek.
Szemem előtt a régi kis falut látom:
ahol ablakon át figyeltem a világot;
onnan gyönyörködtem a szép tájban,
ábrándozva néztem a kék eget,
az Égen futó bárányszerűket,
a borús égen a sötétlő fellegeket,
vagy a távolban hosszan elnyúló,
s egymás mögé bújó nagy hegyeket.

*

Onnan éppen szemben sorakozva
a Cserhát- és a Mátra nyúlványai
tornyosulnak, kék-zöld árnyalatban pompáznak,
ahova visszaszállnak a gondolataim...

Ott láttam meg a napvilágot,
ahol kiskoromban boldogan éltem,
abba' a házba', ahol megszülettem,
s ahová most is, mindig visszavágyom.

Anyámra emlékezem¹

2006. május 21

Vártál rám repesve,
ott éltem öledbe'.
Megérkeztem - szerettél,
körülvettél, örültél.

Pici voltam szoptattál,
kis bölcsőben ringatgattál.
Éhes voltam etettél.
Minden este meséltél.

¹ **Megjegyzés:** Többek között ezt a versemet is ellopták. A napvilági kollégák találtak rá a Facebook-nál, ahol az illető tolvaj csak a címét változtatta meg és a vers végén egyetlen, az utolsó sor a saját terméke.

Kiskoromban pelenkáztaál,
mosdattál és füröszttöttél,
gyöngéden törölgettél,
simogatva szeretgettél.

Elindultam - követtél,
lépteimre figyeltél.
Kézen fogva vezettél,
ha leestem fölvetted.

Beteg voltam aggódtál,
gyógyítottál-pátyolgattál.
Mikor sírtam vigasztaltál,
bánatomban velem voltál.

Könnyeimet törölgetted,
sebeimet bekötözted,
Gondjaimban osztottál.
álmban is vigyáztál.

Tanítgattál, kísérgettél,
becézve ölelgettél.
Ha bántottak, megvédtél,
iskolába kézen fogva vezettél.

Rosszkodtam - megróttál,
ha jó voltam, dicsértél,
mindig velem éreztél,
ha elmentem integettél.

Imádságra Te neveltél.
A templomba elkísértél.
Sosem voltam egyedül,
mindig nagyon szerettél.

Imáimban megköszönöm,
de meghálálni nem tudom.
Mindezt el nem feledem,
örökké élsz szívemben!

*-***-*

Finta Kata: Anyám születésnapján
Emlékezés - haibun, 2008. október 7.

2008. október hetedike: anyám születésnapjának ünnepe. 1894. október hetet írtak, amikor megszületett Kisfeketepatakon, a Felvidéken. Azóta elszálltak az évek... Anyám, ma lenne 114 éves! Nehéz sors jutott neki, korán árván maradt, nevelte őt nagyapja, előttem ismeretlen dédapa.

Húsz éves sem volt, amikor világháború dúlta fel a békét, sorsa később sem kedvezett neki, mivel fiatalon lett özvegy. Hároméves kislánya - az én kedves bátyám - árva lett. Utána is nehéz idők jártak, mert a 20-as 30-as évi világválság alatt minden vagyonuk odalett.

Apámmal megismerkedett, nemsokára hozzá feleségül ment. Az emberek sorsuk akkor sem hordta tenyerén; súlyos, nehéz idők alatt is kitartottak egymás mellett; különleges komfort nélküli falusi kislakásban laktak, amit szeretetükkel betöltöttek.

*Mindig küzdeni
kellett a mindennapi
megélhetésért.*

(Mindig küzdeniük kellett
a mindennapi kenyérért,
fáradoztak hosszú évekig;
súlyos gondokkal nevelték
fel négy gyermeküket.)

Szép emlékekkel gondolok a gyermekkoromra, mivel bennünket szeretettel neveltek. Nézem a megkopott fényképeket, anyám kedves mosolyát. Nem tudtam meghálálni a féltő szeretetet, mellyel apámmal együtt óvtak minket.

Imáimban mindezt megköszönöm:

*Teremtőt kérem,
legyen ott örök béke,
fent, a Mennyekben!*

kérem a Teremtőt,
adjon nekik örök békét.
Jó Anyám! Téged arra
kérlek, tekints le rám,
s imádkozzál értem

Megjegyzés: Íróasztalomon őrzöm kedves fényképét.

A következő verset apám nekem írta, névnapomra:
(Ha jól tippelem, akkor időmértékes vers.)

LEÁNYOMNAK

Írta: Finta István 1942. Marosvásárhely

Ne nézd a jelent!
Értéket csak a múlt jelent!
Csak talmi, ócska a ma,
- Szemét, piszok a ma, - semmi más.
Hamis vonal, lárva a kép;
Nem tudja senki, mi a szép.
Nyeszlett vonal az ideál:
Gyönyört csak a képben talál.
Ami szent volt - azon nevet -
Istent sem ismer, úgy lehet.
Pokolra érett már a ma:
Ne kövesd őket soha!
Az ősanyád a példakép;
Az mindig tudta, mi a szép.
A kéklő ég, nyíló virág
Adta az élet illatát.

A nő virág a tarka réteken;
Nem változtatott a természetén;
Űde varázsát attól nyeré...
Tiszta lélekkel állt Isten elé.
Körülzsibongták őt a gyerekek:
Neki nem volt sok abból egy sereg.
Értéket csak az ilyen múlt jelent;
Ezért figyeld azt! - Ne nézd a jelent!

Erdélyben, a Gyilkos tónál nyaraltam szüleimmal, tavasz volt, a természet már gyönyörű zöldben pompázott. Az erdőszélen, réten, ahová a szem ellát, mindenütt tarka virágok nyíltak, a tóban békák kuruttyoltak. Az erdők ontották a fenyők friss illatát. 1942-t mutatott a naptár, szép tavasz volt, akkor nyílt a természet. Gyilkos-tónál, a Békás szorosban sétáltunk, sok fénykép készült ott, ami a háborút is átélve, megmaradt nekem emlékebe.

A hegyoldalban
apám faházat bértelt
ott laktunk hárman.

Nem messze tőlünk üdült Szeleczy Zita, a kedvenc világhírű színművésznő. Sokszor találkoztam vele séta közben. Ablakunkból kitekintve, szemben a fenyőfák mögé kissé megbújva csillogott a Gyilkos tó vize, amit akkor láttam életemben először.

Most és később is, mikor csak tehettem,

tájakat jártam,
ámultam a természet
minden csodáján,
elbűvölt a különlegessége.

Ott fenn a magasban valamikor, valamilyen természeti erő elzárta ezt a részt, s az összegyűlt vízből keletkezett a tó, magába zárva a fenyőfákat, amelyek Isten csodálatos akaratából ki tudja mióta, most is ott meredeznek ki a vízből, emlékeztetve arra, hogy valamikor ott is fenyves erdő volt.

Gyakran csónakáztam a tóban egyedül, de óvatosan kellett benne lavírozni a kiálló facsonkok között, mert ki tudhatná megmondani, milyen mélységet takarhat a víztükör...Onnan csupán egy jó séta a Békás-szoros végéig.

Csudálatos a vidék, a táj. A völgyszorosban csak egy gyorsfolyású patak siet útjára keskeny medrében, mellette már csak egy kövesút fér el.

Lassan sétálva, ott ereszkedtünk le a völgybe, ahol Trianon előtt valaha, Nagy-Magyarország határa húzódott. Közvetlenül a patak mellett, annak vizéből emelkednek ki, szinte az égig, az óriási sziklák. Legcsodálatosabb talán az Oltárkő, s a magasba emelkedő Pokol tornáca.

Édesapámnak valamilyen fontos dolga lévén, két nappal korábban utazott haza. Otthon mosolyogva nyújtott át nekem egy képet és névjegyet, hátlapján Szeleczky Zita színésznő saját kezű aláírásával. Elmesélte Apám, hogy hazafelé a Gyilkos-tónál autóbuszra szállva, éppen a színésznő mellett kapott ülőhelyet Marosvásárhelyig. Mosolyogva dicsekedett, hogy udvarolt neki, s nekem azzal kedveskedett, hogy emlékül az aláírását kért tőle. Tudta, mennyire rajongok érte. Ma is megvan emlékeim között a fénykép, örööm kézzjegyet is, (a kép hátoldalán).

****_****

Balatoni ház...

Balatonkenese-üdülőtelep, Botond utca előbb 9, majd 20.
(A vers készült: Szigliget felé a vonatból, 2008. szeptember 8.)

Gondolatom a múltba visszazáll
oda, ahol dombtetőn állt a ház.
Nézem a megkopott fényképeket,
sorban kattintgatom a gépemet.

Szemem egyikről a másikra téved:
szüleim a ház előtt egy padon ülnek,
apám olvas, könyvet tart kezében,
anyám mellette kötöget csendesen.

Körülöttük a kert csupa virág:
írisz-rózsa és margaréta nyílik.
Nyugodt nyári délután... és madár
dalol mellettük - a nagy diófán.

Apámat látom egy kopott képen,
a ház alapját ássa, mély árok szélén,
fáradtan, ásóval kezében áll,
megtörli verejtékező homlokát...

Az építkezés előtt készült képen
nagy gödör tetején a három bátyám
- a ház alapját ássa, kemény munkával -,
ahol majd a családi otthon áll.

Egy kattintás a gépen: szüleim
a csodás tájban gyönyörködnek,
ahonnan a Balaton felszíne
Badacsonyig látszik tiszta időben.

Színes fotón a nagyszülők állnak,
körülöttük mosolygó unokákkal,
nyakukba akasztott úszógumival,
megpakolva nagy csomagokkal...

Kedves emlékeim élednek újra:
a felső kertben készült fotókon
vidám társaságot örökítettek meg
egy délutáni szalonnasütésen...

Apám a lépcsőzetesre kialakított
kertjében termett borral kínálja a
felnőtt vendégeket. Váltom a gépet...
s mennyi kedves emlék jelenik meg:

Balaton-parti strandon unokákkal...
hajó fedélzetén a nagycsalád...
vidám játék a homokozóban,
füben ugráló béka másik képen...
Majd egy kislány keserves sírása...
a tó vizén az Ezüsthíd csillogása...
alkonyati Aranyhíd ragyogása...
Óh, boldog mosolyok, vidám napok!

Aztán ők elmentek... elárvult az
otthonunk... Nagy bánatomra a ház
már nem a miénk. A másik képen
törölgetem szememből a könnyet,

s ha arra visz az utam, mindig
siratom a drága jó szüleimet,
az elárvult, meleg családi fészket,
s az örökké fájó szép emlékeimet...

*

Búcsú testvéremtől

(Finta Andrástól)

2009. november 27

Jó a móka - egy láncvers címét olvasom.
Jó a móka gyerekek, veletek vallom,
de nekem most nem jön be - mondhatom.
Jobb lenne nekem tréfába fojtani bánatom,
tán' jókedvre derülnék, ha tehetném most.

Nagy az én bánatom, nem fér bele móka,
mert a testvérem, ki oly' közel állt hozzám,
most szenved a rideg kórházi ágyán,
talán a végóráját várja... azt sem tudhatom,
egyre rá gondolok, s imádkozom magamban.

Gondolatban látom gyermekkorunkat:
szerettük egymást, sokat játszottunk,
kirándultunk, később gyakran osztottunk
vele örömben-bánatban segítettük egymást,
amikor tehettük. Megjelennek előttem
a nehéz, feledhetetlen háborús napok:
1944. december - dúlt a háború, s a falut,
ahová menekültünk, elérte a front.
Orosz katonák rontottak a lakásba,
mindegyiknek vállán nehéz géppuskája.

Egyikük testvérem meglátva, kiabálta:
nyemecki-nyemecki! - rá haraggal mutatva.
Szőke haja s kék szeme miatt azt gondolta,
aki még csak tizenéves volt akkor,
hogy a fiatal testvérem német katona.

Azt hitte, tán' ellenségüket bűjtatjuk?
Ezért mi őt mind rémülten körbeálltuk,
míg anyuka ijedten neki (szlovák nyelven) magyarázott:
Ő az én fiam, még tanuló, szinte gyerek,
nem katona, hanem magyar, s nem német,

majd arcképes igazolványát mutatta.
De az orosz kezéből kivéve, széttépte,
még lábával is eltiporta, s nem akarta
megérteni, pedig anyánk hozzá szlovákul
beszélt, s más katonák eddig megértették.

Látva a dühöngő embert toporzékolva,
testvérünket rémülten körbe fogtuk,
arra gondoltunk, képes lesz nyomban
megölni, félelmetes fegyverét használva.
Sokáig tartott, míg a félelmünk elmúlt.

Higgadtabb társai látva a rémült családot,
próbálták megnyugtatni dühöngő társukat.
Bár nem látszott rajta, hogy dühe elmúlna,
közrefogták egymást, s elhagyták a lakást.
mi hálaimát mondtunk, s az ajtót bezártuk!
S míg nehéz óráit éli most kedves testvérem,
tőle távol az együtt átélt időkre emlékezem,
- s a jó Istenhez az Égbe száll imám:
adjon neki békét-nyugodalmat odafenn,
s várjon bennünket ő, ha eljő a mi óránk.

Szomorú Karácsony

Vers készült: 2009. december 24

Szent Karácsony estéjén
úgy fájt a szívem,
fátyol borult vállamra:
meghalt az öcsém.

Ezen a szent ünnepen
sajgott a szívem,
engem senki sem vigasztalt,
egyedül voltam.
Kedvesem rád gondoltam
teljes szívemmel.
Volt idő, hogy vártalak
nem érezted meg?

Most is kérlek: hiába, már
nem jössz felém,
mert te már nem érzed:
hiányzol nekem!

Karácsony szent estén
gyász ül a lelkemben,
Kisjézus eljövetelét fekete
gyászfátyolban várom én.

Csendben telnek perceim,
a gyertyafény lobog,
a homokórámon lassan
a fájdalom pereg.

..*

Elmúlt idők emlékei...

2013. február 5

Ha behunyom a szemem,
legkedvesebb emlékeim
jelennek meg előttem:

fehér babakocsiban ül,
a legkisebb szőke hajú
kedves kicsi gyermekem,

mosolyogva néz fel rám,
arca derült és vidám,
a szemében huncutság!

Kacagása messze hangzik,
szellő fújja dús haját
óh de jó volt, akkortájt!

Nem tudtuk, hogy mi vár ránk,
azt hittük, csak boldogság...
mégse jött a vidámság!

Azért jó rá gondolni,
vissza ötven esztendőre,
mert itt vagyunk egykettőre:

élünk, bár nem vígadunk,
nehéz napokra virradtunk,
jó, hogy Isten vigyáz ránk!

..*

**Gyermekkoromban, valamikor régen,
elmesélem, hogy volt**
2008. október 11

Múlt évszázad derekán, diákként
az Emke-utca háromban éltem én,
(Marosvásárhelyen!)
jött a front, még csak tizenöt lehettem,
s akkor egyszeriben felnőtt lettem.

Szorongatott helyzetben, Istenben
hiába bíztunk, de ő sem segített,
ki tudná megmondani, miért tette?
Talán inkább megbüntetett minket!

Repülőrajok zajongtak felettünk:
szörnyű zúgással a front közeledett.
Félve kellett óvóhelyre menekülnünk;
ahogy kellett - életet mentettük.

1944. szeptember 10-et írt a naptár:
hazánkba betörték idegen hordák,
fiatalon lettem én felnőtt akkor,
véget ért a szép gyermekkorom.

El kellett hagynom az otthonomat,
Maros-folyót, szép erdélyi tájakat;
Erdélyt, a várost sírva elbúcsúztattam;
az idegen világba félve indultam

sűrű esőben, lucskos-sáros utakon.
Vonatra szálltam, a hosszú utamon
sokáig kísért vijjogó szirénák zenéje:
kezemben hordtam minden vagyonom,

marhavagon lett szomorú szállásom,
egy hónapig tartott az utazásom,
vége lett a vidám diák-éveimnek,
el kellett temetnem szép ifjúságom.

Nem álom, ami utána történt, mert
azt hangoztatták: végre itt a BÉKE,
de háború, nyomorúság és szégyen
amit akkor nekem át kellett élnem!

Sorsom sirámain nem folytatom,
panaszkodni nekem nem szokásom,
és mindazt leírni sohasem tudnám,
annyi minden történt velem azután.

Élnem ismeretlen világba' kellett,
Isten majd csak kárpótol és éltet
engem, sokáig abban reménykedtem,
a békességet végre megélhetem.

A sokat szidalmazott honatyáink
jóvoltából a gondjaim apadtak;
majd utaztam, ahová akartam
és ami jólesett, azt is tehettem:

egész nap gépen róttam a sorokat
írtam verseket és novellákat.
Annyi jó- és rossz emlékem maradt,
mind meg kell örökítenem azokat.

Nyomtatásra vár sok-sok emlékem:
versek-novellák, néhány gyermekese,
elbeszélések, meg kisregények és
befejezés előtt életregényem.

Nem adatik meg az mindenkinek,
hogy ezt élete során megélhesse;
ki hitte volna az elmúlt században,
hogy túlélheti a sok nélkülözést,

elérheti a KÉTEZREDIK évet!
Azt kívánom ezért mindenkinek,
elképzelte vágyakat ők is éljék meg!
Mert kétezer-nyolcban hálatelt szívvel
megköszönhettem a Teremtőnek,
és akik neki abban segédkeztek,
hogy nem kell nélkülözni, s ami jól
tettek velem és mások életben,

azért őket áldja meg az Isten!
Mert egyszerre jól minden nem mehet,
ezért mit se törődjenek azokkal,
akik éjjel-nappal csak siránkoznak.

Tudják meg, hogy akik háborúban,
majd utána sok-sok évtized alatt
szenvedtek, nélkülözni kellett,
- most őket kárpótolják -
velük biztosan jól cselekednek!

..*

A költő álma

Miskolctapolca, 2009. augusztus 17-22.

Álmodik a költő - a szeme még lezárva -
íróasztalnál ül - mint a valóságban
s a gép monitorján verssorait látja.

Szeme lassan rebben, pirkad már a hajnal,
a költő érzéke és agysejtje hamar beindul,
s úgy ébred most: álmaira gondol.
Ágyából fölkelve felhörpint egy kávé,
elmélázva nyitja ki számítógépét,
s íróasztal mellett elfoglalja helyét.

Ahogy szemüvegén a képernyőt nézi:
- mint álmában a sorok, ott is olyanok -
szavakból lesznek mondatok, majd verssorok.

Gondolatban szavak gyorsan előjönnek,
de nem nyugodnak - soraiból a költő,
mint a bűvész - szakaszt varázsol elő.

De a költeményből semmi nem hiányzik,
mivel a gondolatból versek születnek,
s elégedett, ha olvasóinak tetszenek.

-.-

Szegény poéta²

Miskolctapolca, 2009. július 17-22

Kinek nincsen munkája,
kiürül a bukszája.
Csak dohánya marad neki,
amivel pipáját megtömi.
Meggyújtja, és szívogatja,
a füstjét eregeti...
Pipa füstje gomolyog,
hideg-rideg szobájában
gomolygó füstkarikáit
elmerengve figyeli.

² Ez a vers kivétel az ABC sorrendet tekintve azért, mivel a Szegény Poéta verssel egyszerre születtek.

A sűrű dohány füstjétől
az agya is kiürül.
Lassan jó az alkonyat,
a poétánk jövőjét
fölborítják a füstkarikák.
Gondolkodik, mit tegyen?
Munkája-pénze nincsen.
Hoppá! Jó ötlet villan agyába,
hogyan verseit felkínálja,
gyorsan indul útjára.
De a költeményei sem kiadójának,
se másnak nem kellene,
a versei most is árván
- a fiókjában hevernek.
Ezennel elvégeztetett!
De mit tehet egyebet?
Már indulhat koldulni,
vagy akár kukát üríteni...
Dideregve ballag hát haza,
a fűtetlen szobájába,
ahol emberfia sem várja.
Lakása ajtajában csak hűséges kutyája
és a macskája várja; (ők is csak azért),
mert étket kérnek tőle,
s most azért dörgölődznek
oly' szorgalmasan hozzája!
*_***_*

Ilyen vagyok³

Egy rokkant ember elmélkedése
(Attila fiam fohásza)

Ilyen vagyok.
Ilyennek születtem.
Engem a Jóisten teremtett ilyennek.

³ A verset írtam 2008. július 11-én, hajnalban, 4 órakor.

Bennem is érző szív lüktet
amely fáj, - ha megbántanak,
ha velem gúnyolódnak,
ha nem értenek meg az emberek.
Kérlek benneteket, ne bántsatok,
hanem értsetek meg engem,
és tudjátok meg mindnyájan,
hogyan én ilyen lettem!
S ha ezt megértitek,
akkor boldogan dobog az én szívem!

*

Értsetek meg engem, akkor
boldog vagyok és elégedett,
ha szerettek és megértettetek,
akkor jól érzem magam én is köztetek,
s mindnyájatoknak megköszönöm!

..*

Margit napján

Anyukám emlékére írtam.
2008. Június 10

Itt a tavasz,
jön a nyár
kivirágzott a határ.

Patak partján,
utak szélén,
pipacsvirág kankalin.

Lenn a réten
margaréta nyílik,
harangvirág kéklík.
Egy kisleányka
világoskék ruhába'
virágot szed kosarába.

Koszorút fon belőle
kiviszi a temetőbe
édesanyja sírhantjára.

Kezét összefogva,
imát rebeg halkán,
szíve nagyot dobban.

Margaréta virágot
névnapodra hoztam
kedves édesanyám.

Két szemét lehunyva
maga előtt látja
kedves édesanyját
úgy, mint kiskorába'
egymás kezét fogva.

..*

Marosvásárhelyen éltem én
Ballada elrontott ifjúságomról.

2008. október 11

Kilencszáznegyvennégyben, diákként
az Emke-utca háromban éltem én,
tizenhét éves se voltam, jött a front,
s akkor egyszerre lettem felnőtt.

Szorongatott helyzetünkben, Istenben
hiába bízunk, mert nem segített,
ki tudná megmondani, miért,
inkább megbüntetett minket!

Repülőrajok zajongtak felettünk:
közeledett a front szörnyű zúgással
félve kellett óvóhelyre menekülnünk;
ahogy tehattuk - életünket mentettük.

Idegenek törtek be hazánkba,
s amikor szeptember tízet írtunk:
véget ért szép gyermekkorom,
tizenhét évesen felnőttem.

El kellett hagynom otthonom,
a Maros-folyót, az erdélyi tájat,
sírva búcsúztattam a várost.
Ismeretlen világba indultam

sűrű zord esőben, sáros cipőben,
kezemben minden vagyonommal
szálltam a vonatra, szirénák zenéje
sokáig kísértett hosszú utamon.

A szállásom lett marhavagon,
egy hónapig tartott utazásom,
immár vége vidám diákéveimnek
eltemettem a szép ifjúságom.

Ami utána jött, az sem álom,
azt hangoztatták: itt a BÉKE!
De inkább háború, nyomorúság,
és szégyen, amit át kellett élnem!

Sorsom sirámaait nem folytatom,
folyton panaszkodni nem szokásom,
és mindazt leírni sem tudnám,
annyi minden történt azután.

Élnem kellett ismeretlen világba'.
Isten majd csak éltet és kárpótol!
Hosszú évek alatt azt reméltem,
és életemben a békességet elértem.

Sokat szidalmazott honatyáink
jóvoltából apadtak gondjaim;
utazom - ha bírok - ahová akarok,
és azt teszem, ami jólesik nekem:

Éjjel-nappal rovom a sorokat,
írok verseket-novellákat.
Annyi jó és rossz emlékem van,
valamennyit meg kell örökítenem.

Sok emlék vár kinyomtatásra:
novellák és verseskötetek,
gyermekmesék, kisregények,
befejezés előtt az Életregényem.

Nem adatik meg mindenkinek,
hogyan megélje mindezeket,
ki hitte volna még negyvennégyben,
hogyan túléli a sok keserűséget,

s megéri a KÉTEZREDIK évet!
Azt kívánom mindenkinek,
elképzelte vágyaikat éljék meg!
Kétezer-nyolcban, hálatelt szívvel

mondok köszönetet a Teremtőnek,
és akik neki abban segédkeztek,
hogyan nem nélkülözöm, s ami jót
tettek velem, és másoknak az életben,

azért őket áldja meg az Isten!
Ne törődjenek a hálátlanokkal,
akik folyton csak siránkoznak,
minden egyszerre - nem megy!

Érezzék, hogy akik háborúban,
majd utána sok évtized alatt
szenvedtek és nélkülöztek,
- most őket kárpótolják,
és velük bizton jót cselekedtek!
Ezért Őket áldja meg az Isten!

****_****

Megbocsátás?

2009. július 29

Akkor jut eszünkbe,
mit kellene tennünk,
amikor már késő, ha szeretteink
örökre itt hagynak bennünket,
ahonnan többé vissza nem jönnek.

*

Emlékszem, amikor a kezét
szorosán fogtam,
fájdalmát átvenni akartam,
keszkenőmmel letöröltem
szeméből a könnyét,
hogy ne lássam kínját, szenvedését.
Nemsokára betegen várt megint,
látogatóba hozzá siettem
vigasztalni, gondját viselni:
megmosdattam, fésültem, étellel kínáltam.
Arra kért, ha legközelebb megyek hozzá:
azt vigyek neki, amit szeretne enni.

*

Örömet akartam neki szerezni.
Korán hajnalban, amikor bekopogtam,
sivár, üres házban találtam magam.
Elkéstem volna?
Mért nem várt rám?
Ilyen sietősen örökös magányába
miért ment el?

*

Akkor jut eszünkbe,
mit kellett volna tenni,
amikor már késő a bánat,
ha szeretteink lelke oda száll,
ahonnan vissza nem jő soha már.
Hiába - bármily' nagy a bánat -
ezen változtatni nem lehet!
Annyit kell tennünk:
imádkozunk értük!

..*

Mi lennél gyermekem?

2009. április 4

Kegyetlen sorsa dúl szívében:
marja szívét a fájdalom.
Mi lennél, - ha megszületnél volna,
s most lenne, ki engem istápolna?
Hiába fáj az anyai szív!

Kegyetlen sors akkor nem hagyta,
hogy háború alatt jöjj világra.
Szívem alatt sírva hordtalak,
mégis tőlem a sors elragadott,
minden hiába volt.

Könnyes szemmel ágyában gyászolja,
múlnak a napok egymás után,
gyötrelme nem múlt, nincs 'ki elsíratná
a nagy bánatát. - Minden hiába!
Gyötrő a bánata!

Hosszú hónapok, kegyetlen éjszakák
múlnak el egymás után. Nincs vigasza,
gyötrelme már örökre övé marad,
gyermeke nem térhet vissza már.
Hiába gyászolja!

Ágyában fekszik, ki tudja meddig
sírhat az anya, éjjel és nappal,
nem múlik fájdalma, minden hiába,
fáradt szeme zárva, nyugovóra vár.
Tán' elalszik már?

És akkor ablaknál libben a függöny
a csillogó szemű kisgyermeke:
a meg nem született kicsi fia
fölé hajolva, arcát simogatva
jő, s így vigasztalja:

Szeretnél volna, nem te hibád, tudom,
arra kérlek, emlékedben őrizz meg
drága anyám, sosem feledj' engem,
most is szeretlek, imádkozom érted
a Mennyben, hogy gyógyuljon sebed, - Édesanyám!

*.***.*

Nagymamára emlékezem

2009. november 5

Emlékezem, még kislánykoromban
szünidőkben náluk nyaraltam.
Nagymamám már nagyon idősen
állt az udvarban szálfaegyenesen.

Kedves mosollyal várt engem,
nagy tál epret tartott kezében,
ősz haja lobogott a szélben,
hosszú ruhában tipegett elém.

Hozzá mindig örömmel utaztam,
füstöt eregető hosszú vonatban
kanyarogva a fenyőfák között,
az ablakban állva ábrándoztam.
Bámultam a csodás erdélyi tájat,
az édig felnyúló fenyőfákat,
élvezettel szívtam magamba
a sűrű erdő ózondús illatát.

Boldogságom nem tartott sokáig,
közeledett a front a határhoz.
Rokonoktól búcsúznunk kellett,
elhagyni kedves otthonunkat.

Édes jó nagyanyám karjába zárt
fülembé suttogta: utoljára lát.
Háború zord szele kegyetlenül
nagyon messzire tőle elsodort.

A jövődölése beteljesedett:
többé engem nem ölelhetett.
Nemsokára postás hozta a hírt:
Ő elment örökre; ott nyugszik

a havasok aljában, Páva község
temetőjében, fenyőfák tövében
őseink mellett alussza örök álmát,
s az égi mezőkről tekint le ránk.

..*

Október végén
2010. október 23

Októberben nektek nyílnak a virágok,
sírokra borulnak a krizantém-csokrok.
Temetőt járva gondolunk majd rátok,
szeretnék én is kimenni hozzátok.
Kimegyek hozzátok, azt megígérem,
bár a járást már nehezen bírom el.
Mécses lángja mellett imádkozom,
sírotra csodás virágcsokrot teszek.
Gondolatban már a temetőt járom...
találkozom veletek édes jó Anyám
és Apám! Kedves Testvéreimhez is
megyek, tudjátok, titeket sosem

feledlek el: Guszti, Pista és Bandi,
ahogy gyermekkorunkban, most
gondolatban megint együtt leszünk
mindnyájan, a nagy ebédlőasztal
körül ülünk. Kedves Édesanyánk
szeli a kenyeret, szerető szavakkal
meri sorban a finom levest, majd a
túrós-tésztát kínálja, tetejére szórja

a ropogósra pirított szalonnát.
Ha a finom süteményekre gondolok,
szememből könnyek mindjárt potyognak.
Jó volt hallgatni apánk halk szavát,
amikor valami csínyen minket talált.
Szeretettel gondolok most is rátok,
a kedves családra, mert jó volt veletek
élni, köztetek felnőni, emberré lenni.

Októberben nektek nyílnak a virágok,
sírokra borulnak a krizantém-csokrok.
Temetőt járva gondolunk majd rátok,
szeretnék én is kimenni hozzátok.

Messzi temetőbe már nem jutok el,
ahol nagyszüleimet temették el.
Őseim Erdélyben és Felvidéken,
fenyőfák tövében nyugosznak' régen.
Visszaemlékezem most Nagymamára,
akihez diákkoromban oly szívesen
jártam. Rájuk gondolok, s gyertyalángja
mellett mondom el értük az imámat.

Terád gondolok egyetlen szerelmem,
ki nehéz sorsomban vigaszt adtál nekem.
A sírod messze, oda nem jutok el,
de összeszedem erőm, s gondolatban
hozzád is elmegyek, melletted leszek,
sírodat virággal borítom, s gyertya-
lángjánál köszönöm a boldog időt
Neked, amit életedben adtál nekem.

Gondoljunk most hősi halottainkra,
kik háborúban és szabadságharcban
áldozták életüket értünk, s a hazáért.
Hálánk jeléül mondjunk imát értük.
Októberben nektek nyílnak a virágok,
sírokra borulnak a krizantém-csokrok.
Temetőt járva gondolunk majd rátok,
szeretnék én is kimenni hozzátok.

Mindenszentek napján, járjuk a temetőt,
lábunk alatt tarka levelek ropognak,
virágos sírokon lángok lobognak, s a
szívünk elhunyt szeretteinkért dobognak.

..*

Őseink nyomában

Telkibánya, 2005. augusztus 26-28

(A vers a Finta-család, országokra kiterjedő családi találkozója emlékére készült.

Valamikor régen Erdélyország
legszélső dél-keleti részén
éltek őseink, kik vitézül szolgálták
hazájukat, királyukat.

Kaptak ezért kutyabőr, címet,
birtokot és nemességet.
A hazát sok háború vihara tépázta,
őseink honát dúlta, szétzilálta.

*

El kellett hagyni szülőföldjüket -
magyar voltuk miatt, ott nem kellettek.
Elszéledtek, szét a nagyvilágba'.
Voltak, kik Trianon után egy nap
- este álomra hajtva fejüket -
még Magyarországon éltek,
- lépést sem tettek, és reggel...
már „külföldön” ébredtek!

Mások átjöttek a csonka hazába,
messzire, külföldre, Amerikába,
vagy Európának másik városába.
Így történt, hogy rokonaink
alig maradtak itt, a csonka hazába.'

*

Apám nem látogathatta édesanyját,
én se ismertem sokáig nagymamát,
mivel ősi földünkön idegen volt az úr.

Ezért azokat - kik ott születtek -
(ki tudja, miért), ellenségnek nézték.

Úgy kellett felnőnöm, hogy nincs
se keresztanyám, se nagynéném,
sem unokatestvéreim.

Telkibánya, 2005.
augusztus 26-28.
Finta család címere

*

Elődünk, egy kedves öregúr,
a nehéz időkben élete értelmét
abban lelte, hogy rokonainkat
számon tartsa, összegyűjtse.
Élete művét - mikor itt hagyta
a földi világot, - örököül hagyta
- épp' az én bátyámnak,
(aki) folytatja kutató munkáját.

*

Találkozóra hívták, kiket felleltek;
összejöttünk Telkibányán, Gönc mellett
fenyves-erdőben épült szállodában,
nem messze onnan a hegytetőn
Finták őseinek várromja állt,
akinek jó lába volt, odatalált.
Így lett egyszerre negyven rokonom,
akiről addig még hírt se kaptam.

Három napig ismerkedtünk.
Huszonhét Finta-ág nőtt
a CSALÁDFÁN, mindenki kereste:
melyik ágán lenne a helye.
Magával hozta, aki tehette,
apja, anyja, ősei adatát
mindnyájunk nagy örömére
a faágakra új nevek kerültek.

Találkozásunk utolsó napján
egymástól sokáig búcsúztunk
szeretettel, azzal az ígérettel,
hogy ismét egy év múltán
- ha égiek engedik - megyünk
Erdélyország déli részére,
eleink régi ősi fészkébe:
Haralyba, őseink földjére.

*

Hazaérve velük levelet váltottam,
másoknak meg telefonáltam.
Nekem kedves emlék a találkozás,
s szeretném - ha megadná az Ég,
hogy jövőre is köztük lehetnék.

*

Mindig érezném, nem vagyok egyedül,
nagycsalád vesz engem körül,
bármerre mehetek a csonka haza
bármely vidékére: Alföldre, Dunántúlra,
Felvidékre, Erdélybe, vagy Csehországba,
Németországba, akár Amerikába:
mindenhol rokonok laknak,
akikkel összetartozunk.

*

Örülök az idei, s az elkövetkező
nagy családi találkozásoknak,
ahová engem enyéimmel együtt
a kiterjedt nagy rokonságban
tárt karokkal, szeretettel várnak!

..*

Régmúlt idők őszén az iskolában

Készült: 2010. szeptember 3

Csendben osonva jött az ősz a kertek alatt,
gyér felhőkben álmosan megpihent a nap.
Nem simogatja már a fáradt arcokat,
mikor az emberek munkába indulnak.

Nyugat felől szél fújja szemükbe hajukat,
megrezegtetve lombját az útszéli fáknak.
Dideregve siet gyerek-sereg, hátukon táska,
iskola előtt őket szigorú tanár úr várja.

Minden reggel ott áll, pálcával kezében,
ráncolt homlokkal, orcáján szemüveggel.
Azon törné fejét, előbb melyik gyereket
szólítsa, és kicsikét még meg is gyötörje:

megtanulta-e feladatát, mert a múltban
él, akkor rend uralkodott az iskolákban;
a tanárt csend fogadta minden osztályban,
a tanulók fegyelmezetten ültek a padokban

mozdulatlanul. A légy zümmögése
hallatszott, ha belépett egy nevelő,
az osztály felállva, hangos köszönéssel
úgy fogadta a tanár urat, tisztelettel.

Fegyelmezetlen diák szigorú büntetésre várt,
amikor sarokba állítva szégyellte magát!

De az se ment akkor ritkaságszámba:
ha nádpálca-suhintás lett valaki jutalma.

Senki se ment ellene sehová panaszra,
mert rendnek kellett lenni az iskolában;
a leckét mindenkinek tudnia kellett.
Az iskolába nem szórakozni, hanem

valamennyi diák csak tanulni ment be.
S most, akik néha megszegik, a rendet
jó lenne, ha ezen elgondolkodnának.
Igaz, ma már nincs olyan fenýítőeszköz,

mint volt valaha - de el ne feledjétek,
hogy a tanáraitok jót akarnak néktek,
belőletek rendes embereket nevelnek!
Ezért azt mondom nektek, gyerekek:

mindenkor szorgalmasan tanuljatok,
tiszteljétek a tanítókat-tanárokat.

..*

Remény

2009. július 22

(Versemmel Art-díjas költő címet nyertem. A kiadott díj a Batsányi-Cserhát Művész kör hitelesített, hivatalosan bejegyzett díja.)

Ha látom napfényben tündöklő tájat,
zöldülő mezőket, a virágzó fákat,
nyomasztó gondokat mindjárt feledem.
Hiszem, hogy boldogság lesz Földünkön,
hiszem: hogy a Sötétség eloszlik,
szívekben a Fény is kivirágzik.

Tudom, és hiszek mindig a jövőben,
de ha gát takarja az utat előlem,
sírva fakadok, kétségek gyötörnek.
Ha nehéz lépések állnak előttem,
hitem a boldogságtól úgy elröppen,
mint költöző madárraj, mikor útra kel.

Ha borús idő után kisüt a Nap,
másként látom én is a gondokat;
elfeledem a hosszú napokat,
és szőni kezdem szép álmaimat.
Sötétség szele gyorsan megfordul,
és szívemben a reménység kigyúl.

Örömnünpre kongnak a harangok,
a város utcáin a fények kigyúlnak:
gyertyák díszítnek minden ablakot,
emberek ünneplő ruhát öltenek.
Sötétből többé félni nem kell már,
válságos idő fejünk fölött elszáll.

Hallgassuk szavát a Mi Urunknak,
megmutatja nekünk az igaz utat,
csak egyedül Tőle tanuljuk meg,
mi az igazi, önzetlen szeretet.

Ő vezet el az örök boldogságba:
jó Isten elé, fel, a Mennyországba!

..*

Sérültek sorsa

2012. június 26

Sérült-rokkant ül magában,
sötét, bezárt, szűk szobában.

Vajon miért büntetik?

- amiről ő nem tehet!

meddig tartják ott, ki tudja?

Szabadságát ki hozza?

Zártságát titokba' tartva

rideg szobába bezárták.

Éheztetik, fáj a gyomra,

'hol nagyon érzi árvaságát.

Gyomra korog, szeme könnyes,

nem evett, most nagyon éhes.

Jóemberek társasága

kellene vigyázni rája...

Megbüntetik szívtelenül,

s most más szobában ül.

Ki tehetne az ellen,

(hogy) született betegen?

Ki gondoskodik most róla,

mint kiskorában anyuka!

Édesanyja sem vigyázza,

otthon könnyei hullanak,

fájdalmai el nem múlnak.

De eljő az a pillanat,

fia innen szabadulhat.

Jóisten rátekint, úgy vigyáz rá megint,
mint kisgyermekkorában, mamája
meleg szobájában. Gondozóit
Isten ostora rút vétkeiket
megtorolja, szenvedésért neki
elégtétel jár! Zárkában ülnek
nemsokára, akik vele így bántak!
Fia innen szabadulhat.

a Jóisten majd rátekint
úgy vigyázna rá megint,
mint kisgyermekkorában,
mamája meleg szobájában.’
Gondozóit Isten ostora
rút vétkeikért megtorolja,

szenvedésért elégtétel jár!
Zárkában ülnek nemsokára,
akik vele rosszat tettek.
Bűnbánatra lesz idejük,
tetteikért megbűnhődnek,
hogyan el ne feledjék sosem:
a Jóisten nem bottal ver!

Sérült ember képei díszítik a falat

..*

Szülőfalum, Kisbárcány

2005. szeptember 9

Elbeszélő költemény

Ott születtem valaha régen
múlt század negyedének végén.
Kétszer is volt e táj otthonom
amit kényszerből kellett elhagynom.

A község róm. kat. temploma, amely a 20. század második felében épült.

A lelkem sokszor visszavágyik,
ha előttem a táj megjelenik.
Cserhát-Mátra nyúlványai közt
egy kisfalucska húzódik meg.
Amikor megállok az Ehbát-tetőn
kedves táj kerül el szemem előtt.
A falut három oldal felől
dombos erdő öleli körül.

Amikor én ott megszülettem
apró házak álltak lenn a völgyben,
takaros nagy udvarok közt,
csupán negyvennégy, nem több.
Legtöbbnek fele vályogból épült
apró ablakokkal, földve zsupp-tetővel,
a háztetőn rozzant kéményekkel.

Falu közepén állt a harangláb,
kis harangját, amikor meghúzták
(minden délben és este)
a falu istenhívő népének
imára kulcsolódott keze,
és szállt az ima fel az Égbe...

Megkondult akkor is a harang,
ha valakinek elszállt a lelke,
nem kellett egyedül elmennie,
harang-hangja őt útján elkísérte.
Tűzvész, vihar közeledtén ismét
megkondítják a falu kisharangját,
akkor a község apraja-nagyja
egyszerre megy segíteni bajba'.
Imádkoznak az Egek Urához,
hogyminden rossztól-bajtól
mentse meg a határt, a termést,
és kicsi falujuk hívő népét.

Lejtőn tarkálló keskeny-parcellákat
kérges paraszti kezek munkálják.
Földeken, mezőkön, s réteken
meglátszik szorgalmas munkájuk.
A lejtőn kis patak csörgedez,
kétoldalt ráhajló fűzfák között.
A kis patak innen egész közel
a hegy alatt, Gyertyánkútból ered.
Ott, ahol még gyermekkoromban
játékosan töltöttük időnket,
patakpartján kenderáztató tavak,
bennük békák vígan kuruttyoltak.

Fiútestvéreim kétágú botra
siklót akasztottak, s engem
ezzel, gyakran megszalasztottak.

Féltem a hullóktól és rettegetem,
a siklótól-békától iszonyodtam,
előlük menekülve, hazafutottam.
(Jóval később, nagydiákkoromban
futóversenyen ezért érmet kaptam.)

Iskola mellett tanító lakásban
ott születtem és nevelkedtem,
a három fiútestvéremmel
együtt, gondtalan boldogságban.

Gyermekkorom szép emlékei
ma is életem legfőbb kincsei.
Majd kinőttük kicsi iskolánkat,
el kellett hagynunk e kedves tájat.
Városba mentem továbbtanulásra
bentlakásos leányiskolába.
Haza már csak szünidőbe jártam,
de onnan mindig hazavágytam.
Később apámat áthelyezték
Erdély szép nagyvárosába,
- utána ott, már testvéreimmal
továbbtanultunk középiskolába.'

Négy évet töltöttünk Erdélyben,
jó volt ott élni - rokonok körében.
Aztán közeledett a határhoz
a front nagy zúgása és fénye,
szomorúan búcsút vettünk tőle,
otthagynva házuk, mindenünk',
az utolsó vonat-szerelvényen
futva kellett menekülnünk.
Hová menjünk bús helyzetünkben,
számunkra hol van más lakhely?
Bárhol keresem, máshol nem lelem
a világon, mint szülőföldemen.

Sorsunk elől nem menekülhettünk,
vagonlakókként kellett elmennünk
egy hónapig, ezer kilométert
a front elől, - de mégis utolért.
Ismét ott álltam az Ebhát-tetőn,
megláttam a határban tündöklő
sok kicsi kenderáztató-tavát,
csörgedező-kanyargós patakját.
Láttam a lejtő két oldalán
gondos kezekkel művelt földjeit,
apró, zsuppal fedett házait,
hallgattam a falu kis harangját.

Szemem könnyeimmel megtelt,
mert éreztem: ismét hazajöttem.
Négy év múltán barátok vettek körbe,
megértésre találtunk körükbe'.
Itt szenvedtük át a világháború
minden keservét és kínját,
rettegve vártuk szeretteink
frontról-háborúból hazajöttét.
Isten meghallgatta kérésem, imám:
a borzalmakat mindnyájan átéltük;
frontról-háborúból testvéreim,
s apám lassan hazatértek,
élve öleltük át szeretteinket.

Legidősebb bátyám fogságba esett,
ette oroszok keserű kenyerét,
- három év után ő is hazatért.
A fegyverek végre elnémultak,
Erdélytől, kedves rokonoktól
ismét határ választott el minket,
oda már - vissza nem térhettünk.
Vagyonunk, a kedves otthonunk
határon túl örökre ottmaradt.

Ha eszembe jutnak e fájó emlékek,
könnyeim mindig sűrűn hullanak.

Megint elhagytuk a szülőföldet,
újra más városokban kellett
munkát, kenyeret keresnünk,
kezdeni lerombolt hazába' új életet.
Bármilyen nehezen vészeltük át
a háború minden kínját-átkát,
árnya kísért egész éltemen át.
Szülőfalum akkor sem feledtem.
Évekkel később, felnőtt fiammal
(látogatóba) újra visszatértem;
végigsétáltunk a falu kis utcáin,
mi változott, neki magyaráztam.

A patakon túl nyílt egy új utca,
ahol épültek - emeletes házak,
a régieknél sokkal szebbek,
nekem azonban nem kedvesebbek.
Fenn a dombtetőn, a temetőnél
egy kicsiny templomot emeltek;
bezárva találtuk, ezért csak
előtte mondtuk el imánkat.
Szülőházam már nem találtam,
helyén meghatottan csak álltam,
ott állt régen az iskola, mellette
a tanító-lakás, ahol születtem.

Ott éltem boldog gyermekkorom,
azt lebontották, nincs már sehol,
még az utcát is elsöpörte
az idő könyörtelen szele.
Az utca sincs már, ott a faluvége.
Búsan sétáltunk ismerőst keresve,
idős nőt láttam: ruhája fekete,
a zöld gyepen kecskéjét legeltetve.

Érdeklődtem ismerősök után,
majd később csodálkozva láttam:
ő volt valaha gyermekkoromban
kedves szomszédom-játszópajtásom

Lucza Erzsi.

Ő lakott mellettünk egy nagy házban:
a szép szőke-hajú falusi lány,
akiről azóta már írásaimban
gyakran megemlékeztem.
Valamikor együtt játszottunk
jártuk a mezőt és babáztunk,
messzire, a szomszéd faluba,
együtt jártam vele a templomba.
Rozi néni: kedves nagymamája
érdekes falusi meséket mondott,
pattogó tűz-lángjai mellett
hosszan hallgattuk ővele együtt.

Oly sok év elmúltán mind a ketten
hosszan néztük egymást önfeledten.
Aztán továbbsétáltunk a faluban
más ismerősöket nem találtam.
Lelki szemeim előtt sokszor
most is a régi kis falut látom:
ahol a házunk ablakán kinéztem,
csodálatos látványban volt részem:
ahonnan ábrándozva néztem
a kék eget, futó bárányszerűket,
a távolban hosszan elnyúló,
egymás mögé bújó hegyeket,
és borús égen sötét fellegeket.

Házunkkal szemben egymás mögött,
hol a Mátra nyúlványai tornyosulnak,
kék-zöld árnyalatokban pompáznak.
Mindig odaszáll a gondolatom...
oda, hol megláttam a napvilágot,

hol kiskoromban oly boldogan éltem,
abba' a házba', ahol megszülettem,
s ahová most is, mindig visszavágyom.

_

*Fénykép a korabeli iskolaudvaron, palóc menyecske-ruhában,
távolban a hegyek nyúlványai láthatók.*

*Kisbárkány község látképe az egyetlen út
felől, ahonnan gépkocsival meg lehet közelíteni*

Szülőfalum

Készült: Kisbárkány, 2005. évben, a Napvilágnál sikerlistára került.

Ott születtem, s éltem kisgyermekként,
kedves emlékek most is bennem élnek.
Sok év telt el, mióta nem jártam ott,
azóta annyi minden megváltozott.

Fenn a dombtetőn, a temetőnél
egy kicsiny templomot emeltek;
ajtaját bezárva találtuk, ezért
a rács előtt mondtuk el imánkat.

Szülőházamat már nem találtam,
a helyén csak álltam meghatottan.
Ott volt régen az iskola, mellette
tanító-lakás, ahol világra jöttem.

Az ódon falait az enyészet rég'
elemésztette, ezért lebontották;
kívülem nem is hiányzik másnak,
csak én állok ott némán, meghatottan.

Eszembe jutott a gyermekorom,
amikor még olyan boldog voltam,
felvillannak bennem az emlékek,
melyek ma is kincsei életemnek.

Szemem előtt a régi falut látom,
ahogy kinéztem a ház ablakán,
csodálatos látvány tárult elém.
Ábrándozva néztem a kék eget,

az Égen futó bárányszerű felhőket,
borús égen sötétlő fellegeket,
messzi távolban hosszan elnyúló
s egymás mögött elbúvó hegyeket.

Ahol a házzal szemben sorakozva
a Mátra nyúlványai tornyosulnak,
kék-zöld árnyalatokban pompáznak;
gondolataim oda visszaszállnak,

ahol megláttam a napvilágot,
hol kiskoromban oly' boldog voltam,
abba' a házba', ahol megszülettem,
s ahová most is, mindig visszavágyom.

*_**_*

Szülőfalumba látogattam

Balassagyarmat, 2009. december 5

Három oldal karéjában zöldellő erdők alatt
bújik meg a kicsi falu; mint Duna a fővárost,
átszeli egy kis patak, mindig tiszta főutcája,
két oldalt fehér meszelt házak sorfalat állnak;
udvart, és úttestet a gazdák maguk tisztítják.

Az ifjúság mostanában elvándorolt városokba,
életet az öregeknek onnan hoznak mostanában,
mint a fákon röpködő és csivitelő madarak.
Más az élet, mint amikor itt éltem, a faluban
a kedves szüleimmel, most csend ül a tájon.

Iskola mellett a tanító-lakás kis utcában állt,
ott születtem-nevededtem három fiútestvéremmel.
Minden egész más volt, nem kellett félnünk senkitől,
jártuk az erdőt és mezőt, epret-gombát gyűjtöttünk,
és mint Jancsi és Juliska a mesében, úgy éltünk:

figyeltük a madarakat, fogtunk kígyót-békát,
nyuszi után futkostunk, és láttunk szarvas-bogarat,
fára másztunk, az udvaron fiúkkal métáztunk.
Játék mellett tanulni kellett, szigorú tanítóként
apánk oktatott minket, velünk nem kivételezett.

Kinőttük az iskolát, megszakadt vidám életünk,
búcsút intette a falnak, középiskolába mentünk.
Háború dúlt a világban, s a határhoz közeledett,
beborult az ég felettünk, súlyos-vészes idők jöttek;
katonának besoroztak minden épkézláb embert.

Élet terhét az emberek egyre nehezebben túrték,
a front elől menekülni próbáltak, de hiába tették.
Egész országban véres harcok folytak, az ellenség
falvakat-városokat feldúlta, földig lerombolta;
háború a hegyek közé szorult kis falut sem kímélte.

Az iskola teteje találatot kapott, beszakadt,
idő vasfoga falait szétmarta, ezért lebontották.
A helyén épült új betonút Bede-pusztára vezet.
Rajtam kívül a régi iskola nem hiányzik másnak,
(csak) én állok itt a helyén, emlékezve és meghatódva.

*_**_*

Temetőben

Budapest, 2005. március 20

Csendes délutánon temetőben járva,
szemerkél az eső, talpunk alatt
színes falevelek ropognak.
Kétoldalt, mellettem kis-unokáim
kezét szorongatva sétálunk,
az elhunytak sokféle
nyughelyeit látjuk.

Miért van annyiféle sírhant
minden temetőben?
Nyugosznak díszes sírboltban,
szobrokkal, fényképpel, lámpákkal,
vagy márványból épített kriptákban.

Sokan csak egyszerű kicsi sírban
álmodnak tövises vadrózsabokor alatt.
Unokám kérdi: mondd, nagymama:
ők ott is lakótelepen laknak?

Gondolatom elhunyt szeretteimnél pihennek
fejünkre hullanak ázott falevelek.

Emlékezetem visszaröppen a múltba:
mikor ők, akik itt vannak elhantolva,
együtt jártuk utunk, kezünk összefonva.
Már csak emlékünkből élnek ők,
kik egykoron velünk voltak:
szülők, kik bennünket neveltek,
testvérek, kik minket szerettek.

Vagy ártatlan kisdedek, kiknek élete-virága
ki sem nyílhatott hervadt bimbójába.

Ismerősök, jó barátok sírjánál megállunk,
kikkel egykoron jóban-rosszban osztottunk,
vagy szerelmünk sírjánál, akit sohasem feledünk.
Most rájuk gondolunk csendes esőben,
sárguló avarban sétálva, gyújtunk gyertyát,
mécsest, őket imáinkba zárva.

Szomorú szívvel emlékezve rátok,
kik odaátrol nézitek e világot.
Siratunk benneteket; 'fáj, hogy elmentetek,
minket gondban-bajban itt-felejtettetek.
Lelkünk bánattal csordultig telve,
szemünk szomorú könnyel van tele.
Imánk hozzátok száll, fel az Égbe'
ti már tudhatjátok, mi vár ránk,
ha majd eljön a mi óránk.

Azt is tudjátok, ki vár mireánk
égi mezők fényes kapujába’.

Jusson eszetekbe kis unokáim:
odaát igazság van, ki ideleonn
jó volt, megkapja jutalmát.
Ott haláluk órája nem gazdagság szerint jár,
azt megváltani kincsekkel nem lehet.
Ott nincs luxus-lakás gazdagnak,
szegények-gazdagok egyformán osztoznak.

Úgy kapja ott mindenki a jussát,
ahogyan élte földön mindennapját.

Igazságos Isten úgy osztja a kegyét
ki jót tett itt, akit szeretet vezérelt,
és szegénynek osztott: megleli jutalmát,
de aki dölyfös volt és gonosz,
vezekelhet, lelkének nem lesz nyugta.
Meg kell szenvednie, ne számítson
jólétre, gondtalan túlvilágra,
és igazságos Isten irgalmára.

Szüleim síremléke a Farkasréti temetőben

Vándor az élet országútján
Balassagyarmat, 2009. február 15

Hosszú vándorutamon elfáradtam,
gyöngé vagyok, az erőm fogytán.
Olyan jó lenne már megpihenni,
semmiféle gondra nem figyelni,
csak a szép tájakban gyönyörködni,
lágy tengervízben megfürödni.

Életemben hiába voltam szorgalmas,
mindent megtettem a családomnak,
gyermekeimet szeretettel neveltem,
nehéz években gondjukat viseltem;
jóra oktattam, tanítottam őket,
pihennem kellene, ők már felnőttek.

Az élet igazságtalan és kegyetlen,
kegyeit nem úgy méri, hogy jó legyen.
Fáradozásom után megérdemelném
a nyugodt, szép és csendes éveket,
a gondjaim mégis megmaradtak,
nekem nem jutott kényelmes élet.

Hegyek közt, szállodában lenne jó
pihenni, kész ételeket kóstolgatni,
életemből kimaradt kényelmet pótolni;
fáradt lábaimat kellene gyógyíttatni,
ahol mindenki a kedvemet keresné,
és amit szeretnék, mindent meglenék.
(De a sóhaj - csak marad óhaj!)

..*

Alkonyat-eredeti

2008. február 21

Udvarunkban szomorúfűzfa
karjait a földig nyújtja.
Leveleit lengeti a szellő,
ágai közt madárfészek,
benne fiókák pihennek.
Csiripelnek naphosszat,
szájukba kapják a falatokat.
Lombok alatt a napsugár,
sűrű levelei közt vibrál.
Hamar eljő az alkonyat,
kismadarak elnyugodnak.
Anyamadár éjszaka
fiókáit melengeti,
szárnyaival befedi.
Nyugat felől a felhőben
fáradt nap már lemenőben.
Lassan csend borul a tájra,
mindenki álmát alussza,
várja a szebb holnapot,
amikor a felkelő nap
felettük, és Hazánk
egén is, újra felragyog!

Adjon a jó Isten

Adjon Isten a földekre
napsütést és meleg esőt,
sok fű nőjön a réteken,
hogy a gulya ott legeljen.

Tehénnek legyen sok teje,
mellé puha kenyér legyen,
búza földön bő aratás,
lisztjéből süljön fonott-kalács.

Adj a népnek termőföldet
hol megtermeli az élelmet,
kertjében teremjen burgonya,
paszternák és sárgarépa...

udvarokban kapirgáljon
kacsa-liba, sok baromfi,
tyúkanyó tojjon sok tojást
abból készüljön lágy-tojás,

disznóól is legyen tele
sok vacsora lesz belőle;
csípős kolbász egészséges,
lila-hagymával finom éték.

Adjon még a jó Isten
jó leánynak derék legényt,
jó szülőknek gyermekáldást
gyerekeknek jó szülőket,
kik majd felnevelik őket.

Sok pénz gyűljön a buzába,
legyen elég vacsorákra...
Adjon Isten mindenkinek,
puha ágyat, meleg szobát,
egészséget, eleséget,
bort, búzát és békességet!

Hit - remény - szeretet

2012. augusztus 21

HIT

A hitet nem másként,
hanem istenhitnek érzem.
S ha az emberiség a hitét
újra gyakorolni tudná,
szívből fakadóan imádkozna
Istenhez, más lenne a világ,
s szeretet költözne közénk!

REMÉNY

Hallgassuk szavát a Mi Urunknak,
megmutatja nekünk az igaz utat,
és csak egyedül Tőle tanuljuk meg,
mi az igazi, önzetlen szeretet,
Ő vezet el az örök boldogságba:
jó Isten elé, a Mennyországba!

SZERETET

úgy áradjon körülötted,
mint a kályha tüze,
melegítsd fel szeretetre
az éhező lelkeket.

Ima lelki békességért

2012. november 13

Lelkem háborog a bántalmakért,
szívem fáj védtelen fiamért,
mert vele úgy elbánt egy gonosz némbor:
‘mit a kutyájával sem tesz igaz ember.
Kegyetlenségét hasonló módon megtorolnám,
kapja meg ugyanazt, amit tett
- ha van egyáltalán lelke -
fájjon neki is, tudja meg,
mit művelt egy magatehetetlen emberrel!

*

Óh, milyen jó lenne, ha bánatomban,
az egekig érő segély-kiáltásaim
helyett leborulnék előtted, Istenem!
Szeretném érteni, miért kell nekem
más gonoszságát eltűrnöm?
Megbocsátani tudom, kellene,
de nekem csak az jár eszembe’
hogy aki ellennünk ilyen nagyot vétett,
kapja duplán vissza azt, a fájdalomért!

*

Szenvedek, mert fáj nagyon, amit tett,
hiszen gonoszsága nem csak nekem,
de gyermekem élete nyugalját vette el!

Uram, kérlek, bocsáss meg,
tudom, vétettem ellened!

Bocsánatom nélkül nyugalom nem lelem.
Kérlek, igazítsd el védtelen sorsát gyermekemnek
és fogjad mindig szorosan a kezem,
mint tetted eddigi életemben,
adj erőt most is, hogy mit rám mértél,
ha nem is türelemmel, de elviselhessem.

Attila fiam a képművészeti kiállításán

Imádkozom és gondolkodom

2011. augusztus 10

Ülök magamban, a csendet hallgatom,
jó nekem egyedül, mert gondolkodom.

Élni oly jó csendben, békességben,
ha szeretet kíséri utamon engem,
de ha árnyékként kíséri,
úgyis kell fogadnom.
Szeretet útját járom,
ezért élni - oly' jó!

Imádkozom minden reggel és este
ilyenkor érzem, nem vagyok egyedül,

mert Istennel beszélek,
csendes béke vesz körül,
imám magam mondom.
Ő meghallgat mindenkor
tudom, figyeli életem
s szeret, ezt érzem.
Nem esem túlzásba; nem válhat - tudom -
minden valósággá, ha ábrándozom.

Magánytól te se félj,
gondolkozzál csendben
vegyed magad körül
nemes gondolattal.
Ne félj, mert akkor
magányos nem leszel!
Megtalálalak, már nem vagyok egyedül
álmodunk ketten, mindig itt vagy velem.

Veled álmodom
csendes békességben,
imádkozunk együtt
minden este s reggel,
Istennel beszélünk,
ki meghallgat minket.
Csend és béke vesz körül mindkettőnket
kettőnk imája már megnyitja az Eget.

Karácsonyvárás
2007. december 23

Hideg tél tombol odakünn a tájon
meleg szobában a karácsonyt várom.
Ünnepi asztalra készül a sok étel,
sütemény- és pecsenye illata
egybevegyülve száll a magasba'.

Karácsonyfa díszítésre várva,
sok-sok apróságot rakunk majd reája:
csillagot, csengőt, aranyalmát,
a fa alá Kisjézus jászolát.
A liget zúzmarás fái alatt a padon
valaki ruháit összehúzza,
rongyaival hideg testét takargatja,
arca már átfagyva,
fájdalmas szemmel tekint a magasba.
Eszébe jutnak a régi karácsonyok,
amikor még kisgyermekként
családjával boldogan,
az ünnepet várta meleg szobában.
Most nincs senkije, ki gondolna rája,
a téli hidegben meleg étellel kínálja;
kitaszítva, elfeledve él egymagába'.
Kihűlő teste gondolatban átmelegszik,
látja kedves édesanyját, amint
karácsonyra mákos-kalácsot süt,
nagy fazékban töltött-káposztát főz.
Arca fölragyog, teste megremeg,
üres gyomra korog, étkek ízét,
aromáját érzi meg.
Kinyitja a szemét, s mintha ott állna
előtte a díszes kis karácsonyfa,
tetején csillaggal, alatta jászolban Kisjézussal;
már hallja a dalt is, amit valaha daloltak:
„Mennyből az angyal, lejött hozzátok, pásztorok.”
Arcára mosoly ül, utolsó erejével
föltekint az égre,
amíg a magasba felszáll a lelke.

Megjegyzés: Alábbi ima a Gondolatok értéke 2009. júliusi pályázatán nyert:
Megjelent a 'VERSPERCEK' és 'A HÉT PRÓZÁJA' című rádióműsor-sorozatban
hangzó- és nyomtatott kiadványokban, és netkötetben.

Mai Miatyánk!

2008. június 9

Jó Atyánk!

ki vagy a magasban,
a felhők fölött trónolva,
letekinthetnél néha,
szerény hajlékunkra.

Beengedhetnél minket
gazdag paradicsomodba,
ami nekünk is nagyon
jó lakhelyünk volna.

Ahogy Te óhajtod
úgy szeretnénk élni,
de a tőled kapott erő
ehhez nem elegendő.

Miként isteni erővel,
az égieket mind elláttad,
bennünket miért nem áldasz
meg legalább reménnyel?
Kérünk, add meg nekünk,
a Földön élő embereknek,
hogyan legyen egészségünk,
mindenkor békességünk.

Legyen meg nekünk
mindig italunk-ételünk,
minden egyes napra,
ne csak ünnepre.

Ne feledd el, kérünk
emberi mivoltunk,
hogyan teremtményedként
gyakran vétkezünk.

Ha hozzád fohászkodunk,
s tehozzád könyörgünk,
könyörületesen lásd,
hogyan szívből imádkozunk.

Számtalan bűneinket
tudom, megbocsátod,
akkor mi is úgy tesszük,
ha vétenek ellenünk.
Kísértésben elfeledjük,
mit kellene tennünk,
ha gonosztól megvédsz,
minden szerinted lesz!
Akkor elmondhatjuk,
hálaimáinkban, hogy
mi mindig azt akarjuk
amit Te, mindenkor!
Mindörökké úgy legyen!

Gyertyalángok (haibun)

Mindenszentek ünnepére

Balassagyarmat, 2009. október 26

Sötétség borul már a tájra, hideg szél borzolja a hajunk, kabátunkat fázón összehúzzuk. Szemerkél az eső borús délutánon, talpunk alatt színes hervadó levelek ropognak. Mellettem kétoldalt kis unokáim, kezünkben virágot szorongatnak. Gyertyalángok fényében járjuk a Farkasréti temetőt, körülöttünk, amerre szemünk ellát, mindenhol virágtól pompázó sírok, tarka koszorúk és csokrok, utunkat mécsesek világítják.

Egymás kezét szorongatva, elhunytak nyughelyei közt járunk. Miért van annyiféle sírhant minden temetőben? - kérdi tőlem kis unokám.

Nyugszanak díszes
sírboltokban, ellátva
drága szobrokkal,

fényképpel-lámpával, mások márványból épített pompás kriptákban.
Sokan egyszerű kicsi sírban álmodnak vadrózsabokor alatt.

- Mondd, nagymama - kérdi ismét unokám: ők ott is lakótelepen laknak?

Míg gondolataim elhunyt szeretteimnél pihennek, fejünkre hullanak ázott falevelek. Emlékezetem visszaröppen a múltba: mikor ők - kik itt vannak elhantolva - együtt jártuk utunk, kezünk összefonva. Már csak emlékünkből élnek ők, kik egykoron velünk éltek: szülők, kik bennünket neveltek, testvérek, kik minket szerettek, vagy

ártatlan kisdéd,
kinek élete ki sem
nyílt bimbójából.

Ismerősök, jó barátok sírjánál megállunk, kikkel valamikor minden-
nel osztoztunk, vagy szerelmünk sírjánál - kit sohasem feledünk.

Csendes esőben
most rátok emlékezünk
sárguló avarban

sétálva, gyújtunk gyertyát, mécsest, őket imáinkba zárva. Szomorú
szívvel emlékezünk rájuk, kik már odaátról nézik a világot. Siratunk
bennetek', fáj, hogy elmentetek, minket gondban-bajban itt felejtette-
tek. Lelkünk bánattal telve, szemünk szomorú könnyel tele.

Imánk hozzátok
száll, fel az Égbe' ti már
tudhatjátok, mi vár ránk,

ha majd eljön a mi óránk. Azt is tudjátok, ki vár az égi mezők fényes
kapujába'. Jusson eszetekbe kis unokáim: odaát igazság van, aki
idele a Földön jó volt, megkapja jutalmát.

Halálunk órája sem gazdagság szerint jár; azt kincsekkel megváltani
nem lehet. Ott nincs luxus-lakás gazdagnak, szegények-gazdagok
egyformán osztoznak.

Úgy kapja ott mindenki a jussát, ahogyan élte a földön mindennapját. Igazságos Isten úgy osztja a kegyét, ki jót tett itt, akit szeretet vezérelt, és szegénynek osztott: megleti jutalmát, de aki dölyfös volt, meg kell szenvednie, ne számítson jólétre, gondtalan túlvilágra, és igazságos Isten irgalmára.

Míg a síroton
a gyertyák csonkig égnek,
elmondjuk imánkat.

Elindulunk az ünnepi díszbe öltözött temető útján, megállunk az emlékhelynél. Felvidéken és Erdélyben, távoli nyughelyeken, havasok lejtőin pihenő őseinkre gondolva, ott is gyújtunk gyertyát, értük mondunk imát, majd a virágokkal díszes temető útján, ellobbanó gyertyaláng mellett vonul hazafelé a család a csendes-békés otthonba...

Gyertyák lobognak,
szeretetünk száll fel a
csillagos Égbe!

Ima az áldozatokért
2015.11.16. déli 12. óra.

Öt percre leálltak az utcán és munkahelyeken, én itthon és az áldozatokra gondoltam. Én is leálltam az olvasással és a Párizsban történt rémtettre gondoltam, az áldozatokra, akik ott szörnyethaltak.

Istenem, kegyelmezz az ártatlanoknak, add, hogy többé ilyen rémtörténetek soha többé ne történjenek. Fogd le azok kezét, akik bombákkal, fegyverekkel ártatlan embereket ölnek. Okosítsd azokat, akik agyát butasággal teletömve gyilkosságra tanítanak. Akiknek életet adtál, add azoknak, hogy földi életüket nyugalomban tölthessék.

Mindörökké úgy legyen!

Karácsonyi álom (Haibun)

Gyönyörűt álmodtam éjjel - Betlehem városa felé a Szentföldön jártam. Égi csillag fénye mutatta az utat. A hívő nép mindenfelől ünneplőbe öltözött, csendes dallamot énekelt, kezükben zászló lobogott, a táj gyertyafényben ragyogott.

A gyertya lángja lobogott a szellőben, az emberek arca ragyogott, tudták, megszületett a Kisdéd, őhozzá siettek. Nem egyedül járkáltam a tömegben, unokáim kétfelől fogták a kezem, mert én az üstökös fényétől már szinte semmit sem láttam. Egy asszony sietett hozzám, kendőjét nyújtotta nekem, amivel szememet betakartam, és a sokasággal együtt haladtam tovább, egyenesen Betlehembe.

Ott láttuk meg a Kisdedet, egyszerű pólyába takarva, a jászolba.

Mellette ült anyja, Mária, arcán fénylő boldogság.

Ő tudta egyedül, hogy fia azért jött a Földre, hogy bűneinktől megváltsa az embereket.

Meseszép álom
a karácsonyi ünnep
igaz szeretet.

Ragyogó napsütésre ébredtem 2008. december 18-án, amikor ezt az álmot leírtam.

Összetört szívvel

Szüleimre, és testvéreimre emlékezem.

Készült: Balassagyarmat, 2009. május 8

Mint a villám úgy csapott rám, mikor a hírt meghallottam Guszti bátyám telefonált, ő mondta el, mi történt. Ésszel fel sem fogtam, úgy fáj a szívem, oly hirtelen jött a hír, hogy elmentél.

Te is itt hagytál engem örökre, tőlem búcsú nélkül távoztál, szemem könnyel megtelt, mint a villám úgy csapott rám, mikor a hírt meghallottam, még szólni is elfelejtettem; a bátyámtól el se búcsúztam, aki ezt nekem hírül adta.

Sokáig mozdulatlanul, ölbe tett kézzel, üres tekintettel ültem a szobában, s eszembe jutott gyermekkorunk, amikor Pityuval együtt játszadoztunk, a háború után együtt koplaltunk, és a kilátástalan jövődönket is egymás mellett szövögettük.

Kedves Pityu bátyám! Azt se tudtam, hogy beteg voltál, hiszen te is kórházban voltál. Talán nem mondták el Neked, hogy itt volt Édesapánk öt gondoztuk itt nálam, szeretettel. Már annyira elgyengült ő is,

hogy nem maradhatott egyedül a házában.

Balatoni házából elhoztam, hogy vigyázzak rá; ingázva jártam hozzá az irodából vagy a kórházba, utána a lakásba, amikor megoperálták. Amikor jobban lett itthon ápoltam. Szerettem volna, hogy felgyógyuljon! Magamnál akartam tartani, hogy amíg lehet, együtt legyünk. Jól érezte magát nálam, sokat mesélt nekünk a két háborúban töltött időkről. Biztosan tudom, hogy neki is jó volt, hogy nem maradt otthon, egyedül.

Most úgy érzem,
a Teremtő elhagyott,
mert nem gyógyult fel,

műtét után: rám szakadt a bánat, amikor egy szerda éjjelén örökre elköltözött, majd Pista bátyám mindjárt utána pénteken hagyta itt a földi világot, minket is. Kedves Édesapánk ott fekszik a kórház sivár ravatalozójában, én meg itthon sírok magamban. Árvának érzem magam, mindketten sietősen itt hagyatok.

Felocsúdva gyötrő bánatomból, előszedtem a fényképeket, egy csokor rózsát vázába helyeztem.

Körülraktam a képekkel, gondolatban ott voltatok velem mindnyájan: Anyukám, Apukám és te Pista bátyám, akik már onnan fentről néztek le rám.

Mellétek helyeztem a család élőtagjainak fényképét: Gusztiét, legidősebb bátyámét, Bandit és enyémet.

Egymás mellett sorakoznak a képek, asztalomon együtt van a hattagú család, mint valamikor, gyermekkorunkban. Már hét éve annak, hogy Édesanyánk is, itt hagyott bennünket.

Ülök a csendes szobában, gyertyák lángja lobog az asztalon, így gyászolok egymagamban. Nem vígasztal engem senki, oly váratlanul szakadt rám a fájdalmas kegyetlen gyász, azt se tudom, hogy bírom ki.

Perbe szálltam a Teremtővel, mert szívemet összetörte!

Perbe szálltam Vele, hogy tehette ezt velem: egyszerre tört össze annyi szerető szív. Majd múltak az évek, ott nyugosztok a Farkasréti temetőben: Guszti bátyámat is eltemettük, végül Bandi testvérünk is meghalt, négy testvérből már csak magam maradtam az élők sorában.

A temetőbe
kijárok, sírhantokra
virágot teszek

és ültetek; gyertyát gyújtok, értetek imádkozom. Szeretettel gondolok rátok, emléketek mindig élni fog fájó szívemben, mert egyedül hagytatok engem...

..Valamikor régen, nekünk ezzel kezdődött a nap az iskolában, a „Hiszekegy” imával. Hangosan mondtuk el, zengett a terem:

Hiszek egy Istenben
Hiszek egy hazában
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában!
Amen.”

Új Magyar Hiszekegy (Prózavers) az én hitvallásom:

Készült: 2010. május 19

Hiszek egy igazságos Istenben.

Hiszek benne, mert megteremtette a valamikor tejjel-mézzel folyó gyönyörű szép Nagy-Magyarországot. Hiszem, hogy ezt Ő nem felejtí el!

Hiszek az egyetlen, bennünket befogadó Hazában, ahol fűzfák árnyékában patakok csordogálnak, vizüket nagy folyókba gyűjtve viszik tovább a tenger ölelő karjaiba...

A zöldellő lankákon és erdőkben őzikek és nyuszik futkosnak, fák ágain mókuskok ugrándoznak, madarak dalolnak és fészkelnek, s költik ki fiókáikat...

Ahol a tavakban ficáncoló halak élnek, a réteken tarka virágok nyílnak, a legelőkön hatalmasra nőtt, páratlan nagy, fehérszarvú magyar-marhacsordák legelésznek.

A Nagy-Magyar-Alföld hatalmas síkságain aranyló búzatáblák kalászeit lengeti a szellő, melengető napsugár érleli, s abból sütik a páratlanul finom kenyeret, amilyen sehol sincs a világon...

Nemzetünk hírneves tudósai világhírű találmányokkal ajándékozták meg az emberiséget.

Írók, költők és művészek különleges alkotásaikkal elismerést szereztek itthon és a nagyvilágban.

Munkásaink gyárakban és földeken szorgalmasan végzik fáradtságos feladataikat.

Városokban és falvakban élő szegények-gazdagok, idősök és fiatalok valahányan áhítják a békességet, hogy munkájukat nyugalomban végezzék.

Ifjaink abban reménykednek, hogy tanulmányaikat befejezve, mindnyájan a haza javára fejthetik ki megszerzett tudásukat.

Kisgyermek a játszótéren vidáman kergetőznek, s mi higgyünk abban: mire felnőnek, gyűlölködés helyett újra szeretet él minden ember szívében...

Hiszek Istenem örök igazságosságában.

Hiszem, hogy e sokat szenvedett nép sorsát jobbra fordítod és bűnbánó nemzetünk keserveit eloszlatod.

Hiszem, hogy végre örömet és békességet hozol a sokat szenvedett embereknek.

Amen!

IPOLY-PARTJÁN, HAIKU CSOKOR

2011. aug. 22

Két partja között
kanyarogva folydogál
a város alatt.

Ipoly-partján a
rég' múlt időkről nekünk
fűzfák mesélnek,

ezüst halacskák
ficáncolnak vizében:
vidám az élet.

Partja bokrait
színes pillangó-szárnyak
röpködik körül.

Az Ipoly-parton
nappal szerelmespárok
járják a határt,

virágot szednek,
majd szép csokrokba kötve
mamának nyújtják.

Néma már a táj
csak egy lágy muzsika szól
csendes a homály.

Ha feljön a Hold,
elcsendesedik a táj,
alszik a város.

KARÁCSONYI HAIKU-CSOKOR

2013. január 22

Szép a karácsony,
kis Jézus születése;
'mi megváltásunk!

Ragyogó csillag
mutatta meg az utat
a pásztoroknak.

Jászolban feküdt,
kis nyuszik járták körül,
melengették őt!

Értünk született,
értünk halált szenvedett,
megváltott minket.

MÁRCIUS 15

Ha nincs éhező,
mindenkinek jut kenyér
eme hazában,

Aki jót akar,
szeme előtt lebegjen,
csak ezért küzdjön,

nem szabad csendben
túrní, a békességért
mindig tenni kell!

MIT ÉR AZ ÉLET?

2012. október 20

Mit ér az élet?
Hihetetlenül sokat!
Vissza nem térő!

Lelkünknek fele
mindig az élettársunk,
ha jól választunk!

Hol lelünk majd rá?
Ez nagy kérdés: Véletlen,
egyben szerencse!

Kapu nyitva áll,
de nem könnyű választás,
mégis olyan szép!

Szívem megnyitom...
keresem társam, ő is
mindig reám vár!

Ebben az a szép,
mert nem könnyű választás;
szívem nyitva áll!

Társam élete
összefonódik velem,
ketten vagyunk egy!

OTTHON MELEGE

2011. december 7

Egy meleg otthon
nélkül hideg a világ
ami körül vesz,

idegen érzés
lehet, mint ruhátlanul
utcán sétálni,

ahol veszélyek
ellen bennünket senki
sem védene meg.

VEZETŐK

2011. december 9

Ha vezetni vágysz,
figyelj beosztottaid
érzelmeire.

Ne parancsszóval,
példával járj előttük,
azzal érsz célba.

Előbb fékezd meg
önmagad ahelyett, hogy
uralkodj rajtuk!

SZERELEM

2011. december 8

Faágak közt
madár dalol, ránk ragyog
nyári napsugár.

egymás szemébe
nézve, csak te vagy és én
itt vagyok veled.

Veled álmodom,
szólongatlak, tűzlángok
lobbannak bennem.
Veled lenne szép
az élet, téged látni
jó lenne mindig.

Jó lenne téged
folyton nézni, s becézni,
veled pihenni.

Hozzám siettél
varázslatos éjszakán,
néma léptekkel.

Láttalak fényes
úton, hallottam hangod,
amikor jöttél.

Reménnyel telve
mégis kétkedtél bennem.
Maradjunk csendben...

ne beszélj, figyelj...
fák között hideg szél fúj,
szeressél engem,

azt súgod nekem,
mámoros éjjel simulj
hozzám kedvesem!

Megtaláltalak,
már nem vagyok egyedül.
Itt vagy mellettem!

Együtt álmodunk
te meg én békességben,
és néma csendben.

Demokrácia
2005. október 18

Gyermek voltam még, amikor
háborúra ébredt nemzetünk.
Nem mi akartuk, nem mi kezdtük,
mégis belekeveredtünk.
Határainknál dúltak a csaták,
fiainkat vitték-besorozták.

Indultak nótával, mert hitték,
hogy ők a hazájukat védik.
Milyen sors jutott a hazának,
s az itt élő sokféle népnek?
Megint vesztettünk háborút, hisz'
sorszerűen vesztes mellé álltunk.

Jött az áradat nagy hadával,
határt átlépte milliót számláló
szovjet katonával. Ki kérte őket?
Tán' senki! Vagy mégis, ki tudja?
Egyszerre megleptek bennünket,
és ahogy állítják, „felszabadítottak!”

Bevonultak: falvakat, városokat
elfoglaltak, majd ők parancsoltak.
Szép tavaszi napon nagyhatalmú urak
végre békét kötöttek, de milyen?
Erről bennünket meg se kérdeztek.
Ismét megfosztottak területeinktől,

‘hol testvéreink, vérrokonaink élnek.
Most már „béke” van hazánkban,
a fegyverek nem dörögnek!
Kezdődhet az élet, van mit tenni:
földig rombolt hazát újjáépíteni.
Lassan beindultak már a gyáarak,

az épségben maradt katonáink
akár civilben is járckálhatnak.
Nekünk kellett akkor ifjagnak,
és háborúban megrokkantaknak
felépíteni hazánkban mindent,
amit ellenséges bakancsok,

de nemcsak az idegen katonák,
hanem a szövetséges hadak is
letiportak, eltapostak, amivel
romba döntötték otthonainkat.
Felszántani kellett feldúlt mezőket,
bevetni elárvult földjeinket.

Felépítettünk lerombolt iskolákat,
kórházakat, feldúlt otthonokat,
hogyan emberhez méltó létet
teremtsünk mindenkinek.
A megszállás negyven éve alatt
fizetnünk kellett „jóvátételt”
- de miért?

Mert megszálltak bennünket?
Még fizettünk elillant fiatal
évekkel, nyomorúságos létünkkel.
Nagyon sokat kellett dolgoznunk,
egy héten sokszor hét napot; lett
lakásunk, ruhánk, terített asztalunk.

Fiatalon boldogan fáradoztunk,
és néha-néha vigadoztunk.
Éreztük, hogy munkánk nyomán
épül országunk. Azért küzdöttünk,
legyen nekünk, s utódainknak
nyugodt jövőnk, és otthonunk.

Ezerkilencszázkilencvenben
megszállóinktól szabadultunk.
Igaz, nem egészen önként,
- mégsem úgy, mint töröktől,
kiknek az igáját őseink
százötven évig viselték;

nekünk a szovjetekhez „csupán”
negyven évig volt „szerencsénk”.

A huszonegyedik században
mit kell ismét elviselnünk?

A hön áhított demokrácia
és szabadságban nagyjaink elszúrták

a politikát, de nem mondhatják,
hogy szovjet parancsra tették!
Mert nagygazdaságot és téeszt,
gyárat, üzemet, ‘mit elődeink
nehéz munkával létesítettek,
ahol az emberek dolgozhattak,

abból családjukkal jól éltek,
azt az üzemet is, ami jó volt,
ha nem tetszett az új uraknak,
ahelyett, hogy átszervezték volna,
mindent megszüntettek, vagy
egymás közt olcsón elosztották.

Ám sajnós, új munkahelyeket
teremteni már elfelejtettek.
Politikusaik mostanában, a helyett,
hogy munkájukat végeznék,
ádáz küzdelmet vívnak egymással,
ócsárolják, és öldöklük egymást.

De nem háborúban, fronton, hanem
úton-útfélen, vagy parlamentben.
Két táborra szakadt hazánk népe,
mivel választott vezetőinknek
mindig van, de nem ellenzéke,
hanem ádáz ellensége,

akik büntetlenül gáncsolhatnak
mindent, s lázíthatják a népet.
Ezért hazánkban tán' sohase
lehet már nyugalom és béke?
Igaz, nehéz életünk volt
a hosszú szovjetvezénység alatt.

Mi változott? Most tán' jobb?
A megélhetés még nehezebb!
A kapitalista, hogy bukszáját
még jobban teletömködjé,
aztán ha külföldi, tovább áll,
ha nem megy jobban a dolga,

dolgozóit meg nem szánja, őket
kisemmizve rakja lapátjára.
Miért törődne azzal, hogy aztán
ki ad nekik munkát? Fiatalok,
és ötvenévesek élete romokban,
ki törődik velük, kihez forduljanak?

Az intrika helyett vezetőink
fejüket inkább azon törhetnék:
hogy hazánkban munkát, jólétet
teremtsenek. Legyen mindenkinek
kenyere munkája, többé ne
nélkülözzön senki, aki itt él,
- ebben a hazában

Ébredjetek!

Készült 2009. október 23

Megjegyzés: Hazafias Induló, dalszöveg.

Ébredjetek! Üt az óra!
Itt az idő, tenni kell ma!
Segítséget nem várhatunk,
nekünk most kell cselekednünk!

Országunkat húsz éven át
megtaposták, kirabolták!
Milyen lét az, hol kiskirályok
dőzsölhetnek bőségtálla
dúsan rakott asztaloknál,
szegényekkel nem törődnek,
(kik) nyomorognak és éheznek!

Ébredjetek! Üt az óra!
Itt az idő, tenni kell ma!
Segítséget nem várhatunk,
nekünk most kell cselekednünk!

Jöjjön közénk, ki igaz szívvel
és lélekkel - mellénk állna!
'Ki eddig nem ártott másnak,
kinek tiszta lelkiismerete,
ki áldozna a közjóért,
s nem csak tömné a zsebét,
ahogy elődei tették.

Ébredjetek! Üt az óra!
Itt az idő, tenni kell ma!
Segítséget nem várhatunk,
nekünk kell most cselekednünk!

Vezéreljen, ki közénk jön,
jusson munka mindenkinek,
szegény asztalán legyen étel,
soha többé ne éhezzen!
Jóvatételt kapjanak azok,
kik a húsz év minden baját
ártatlanul elszenvedték!

Ébredjete! Üt az óra!
Itt az idő, tenni kell ma!
Tovább már nem várhatunk,
sürgősen kell cselekednünk!

♦♦*

HÁZAM

Készült: 2013. július 13

Otthonom egy kicsi ház,
Ez az én otthonom,
kedves emberek élnek mellettem,
szomszédok ismernek, köszönnek nekem.
Jól érzem magam, a meleg szobában,
már fél évszázada itt élek egyedül
ismerős körülöttem minden fűszál.

Kitekintek ablakon
az Ipoly-folyó lomhán fűzfák közt csordogál,
ott, 'hol az országhatár.
Látom Tátra vonulatát, a kék hegyeket, ahol
anyám valamikor született.
Otthonát sokáig siratta, mert szülőföldjét
Trianon örökre elvette, de
vágyai maradtak.

Ez a város az otthonom,
itt nevelkedtek a gyermekeim,
később minden nyáron,
itt játszottak cicákkal kicsi unokáim.

Gyorsan teltek évek, gyerekek-unokák
felnőttek, maradtam magamnak gyedül,
de jó itt nekem, hisz mindenki ismer.

Nem vagyok egyedül,
ismerős a táj, minden alkonyatkor csodálom
a naplementét, mely az ég aljára
csodálatos színes képet fest.
Faágakon madárfészek,
gerlék nekem dalolnak,
Ipoly felől enyhe szellő lengeti az ágakat,
madarak csendben költik a tojásaikat.

Elveszett ifjúságom újjá-teremtettem,
s jó nekem itt, ahonnan talán nem
vágyom el többé máshová sohasem.
E város otthonom, ahol már rég' lakom,
itt születtek s neveltem a gyermekeimet.
E helyen mindig rájuk emlékezem.
Bennem felélednek az ifjúkori emlékek,
mikor munkálkodtam,
életem telt jóban- és rosszban,
majd írtam verseket és boldog voltam.
Számomra már mindig ez az otthon,
s e föld a hazám, itt élek, ide tartozom,
és amikor eljön az órám,
itt búcsúztatnak engem!

Hol van szabadság?

2012. szeptember 25

(Megjegyzés: Ezt a verset nem tettem fel eddig egyik irodalmi portálra se, mert hazafiasság most nem divat; egyébként vannak, akik a hazafiasságot összekeverik a buta politizálással, letiltják, hogy ne olvashassa a közönség, ami nekem hasonlít a Kádár előtti korra!
Hol a szólásszabadság? - kérdem én! Honnan kapok rá választ?

Szabadság ott van, hol nyugodtan élünk,
mikor álmodhatunk s reménykedünk,
mikor a hajnal ablakon bekukkant,
nyugalmunk mindig megingathatatlan.

Ha érezhetjük, hazában jólét van,
minden család élhet nyugalomban,
ha minden gyermek boldog, és nem éhes,
s nincsenek éhezők úton-útfélen.

Minden magyar felett legyen fedél,
senki ne dideregjen fagyos télben,
ne legyen nálunk annyi hajléktalan,
fűtsenek minden házban-kunyhóban.

Mindenki tanuljon egyforma eséllyel,
legyen bár dúsgazdag-vagy szegény,
biztonságérzet adassék egyformán,
kevesebb gonddal küzd majd a kormány.

Magyar földön magyar búza teremjen,
mindenkinek adassék munkahely,
lelkét ne marja senkinek gyűlölet,
szeretet vezéreljen minden embert.

Szabadság ott van, hol nyugodtan élünk,
akkor álmodhatunk s reménykedünk,
mikor a hajnal ablakon bekukkant,
nyugalmunk mindig megingathatatlan.

.+*.*

Igazságot akarunk!

2013. június 25

Szegény ország, Magyarország, amit várhat,
rossz vágányra tért, népessége nyomorog,
csak álmában lát jobblétet. Igazságot
vezetőik leplezik, sokkal több van hazugságból
mint elég! Nyomor, szegénység, ráadásul
félelem és sértegetés járja, kinek jó ez?
Igazságot akarunk!

Húsz éven át kirabolták, pusztították a haza
vagyonát. Annyi hazugság hangzott el, hogy
elveszett a bátorság. Milyen lét az, ahol
sok kiskirály mellett a népesség éhezik,
dúsgazdagok vigadva dőzsölhetnek itt,
a nincstelenek sorsa senkit nem érdekel.
Igazságot akarunk!

Már csak álomban jelennek meg a mezőkön
a cukorrépa-táblák, a nyári szellőben
aranylón lengedező búzatáblák sokasága,
a parlagföldeken gaz terem. Országunkba
messzi földről drágán hoznak élelmet, (ami)
itthon is megtermett, s ellátta az embereket.
Igazságot akarunk!

Rövidlátók leromboltak üzemet és gyárat,
és minden munkahelyet, az omladozó falak
mára ijesztőek. Addig munkával szereztek
meg kenyerüket az emberek bőrszín- és
születés-helyre tekintet nélkül. Nyomorban él
agg-és ifjú. Kitalálták az ingyenmunkát!
Igazságot akarunk!

Ingyen éhbérért dolgoztatni a nyomorgó
munkást? Állítják: egy család 47 ezer forintból
megél, s egy kecske bőven elég! Ugyanakkor
magyar földünket osztogatják gazdagoknak,
külföldieknek. Akik pedig megmunkálnák, őket
kisemmizik! Mindezt megtenni hogyan merészelik?
Igazságot akarunk!

Felnőttek és gyerekek éheznek, asztalukra
nem jut kenyér, nyáluk csorog kirakat előtt állva,
az étekért. Sokan menekülnek külföldre,
számkivetettek keserű kenyerét eszik. Hol az idő,
amikor munkája volt mindenkinek, s jóllakhatott
felnőtt-gyermek a hazában megtermelt termékből?
Igazságot akarunk!

Idegenbe szakadtak együttgondolkodnak velünk!
Ébredjünk, ne álmodjunk, hazánkat kell megváltanunk!
Feladatunk legyen: a lejáratott vezetőket leváltani,
bársonyszékből a gazembereket úgy elzavarni,
hogy a helyén tolvaj, vezetésre alkalmatlan
jellemtelen ember soha ne trónolhasson!
Igazságot akarunk!

Aki nem ért a vezetéshez, vezetni ne akarjon!
Keressen olyan helyet, menjen oda, ahonnan
jött, levegőnket ne szennyezze. Maradjon ott, ahol
nem árthat senkinek. Eleget szerzett, s lopott
ahhoz, éheznie nem kell, mint most azoknak,
akik az ő bűneikért szenvednek ártatlanul.
Igazságot akarunk!

Feladatunk legyen: most vezetésre alkalmas és
felkészült, tette kész hazafit válogatni, akik
tudják, mit kell tenni: a jövőképét megszervezni,
minden épkézláb embernek lehetőséget teremteni,

akik munkával teremtik elő a javaikat, hogy
soha többé senki ne éhezzen országunkban!
Igazságot akarunk!

Akik felelősségteljes beosztásban a haza értékeit
nem őrizték jó gazda módjára, inkább ellopták,
fillérekért eladták, tönkretették, elajándékozták,
azért felelősséggel tartoznak, lopott vagyonukat
elkobozva, őket szigorú büntetéssel sújtsák!
Véssék agyukba azt, és soha el ne felejtsék:
az Isten nem bottal ver!
Igazságot akarunk!

♦♦*

Karácsonyi álom - eredeti

2007. december 18

Gyönyörűt álmodtam
a Szentföldön járkáltam.
Betlehem városa felé
égi csillagfény
mutatta az utat.

A hívő nép mindenfelől
ünneplőbe öltözötte
énekelve, kezükben
zászlóval-gyertyával.
és ujjongással érkezett.
A gyertyák lángja
fényesen lobogott,
arcuk ragyogott,
mert megszületett
a Kisded, hozzá siettek.
Nem egyedül jártam
a tömegben, unokáim
fogták a karom kétfelől,
mert én nem láttam
az üstökös fényétől.

Egy nő sietett hozzám,
felém kendőt nyújtott,
amivel szemem-betakarтам,
úgy mentem egyenesen
tovább, Betlehem felé.

Megláttuk a Kisdedet,
pólyába takarva,
jászolba fektetve.
Mellette ült anyja, Mária,
arcán boldogsággal.

Ő tudta, csak egyedül,
hoggy fia az emberekért
érkezett a Földre, értünk,
hoggy a bűneinktől
megváltson bennünket.

+

2010. március 10

Elmúlt a zord tél, hosszabbak a napok,
az áldott napsugár ablakomban ragyog,
kinyitom a szemem, s gyorsan felkelek.

Öröm tölt el, rám köszönt március tizenöt!
Jó, hogy magyarnak születtem, engem arra
neveltek, vidáman várjam e szép ünnepet!

Magyar ruhában a templomba siettünk,
áhitattal imádkoztunk magyar hazánkért,
Isten áldását kértük orgonaszó kísérettel.

Korábban sem volt országunk gazdagabb,
a falat kenyérért mindig sokat dolgoztak,
de egymást becsülve éltünk nyugalomban.

Most magamban imádkozom: tekintsen
ránk a Mennyből a magyar szentek serege,
kik éltükben felvirágoztatták a nemzetet!

Segítsék ki sok-sok bajából a hazát,
óvják a szenvedéstől hívő népünket,
hogy ne legyen a dolgos kezük tétlen!

Szorgalmas embernek legyen munkája,
jusson mindenkinek kenyér az asztalára,
és ne éhezzen soha senki a hazában!

Március tizenöt üzenetet hoz nekünk:
ne aggódjunk, inkább imádkozzunk,
és ha a nemzetiszín zászlóra tekintünk,
jusson eszünkbe, hogy itt az idő, mert
boldogabb napokra virrad nemzetünk!

Megáradt az Ipoly

2010. május 8

...megáradt, pedig folyónak nem nagy,
örülök, mert születtem magyarnak.
Tudom, most nem divat a hazaszeretet,
sokszor mégsem értem, hogy is van ez?

Hóolvadás után megtelik a medre,
s mint életünk, lecsitul egyszerre.
Minden változáskor jobb létre vágyunk,
reménykedhetünk, mert most beválik.

Szegény Duna, mennyi mindent átélt,
rég' óta hordja Európa szennyét.
Mély medrében lefolyt már annyi tetem,
lassan minden elvész e mocskos vízben...

Kis nemzetünkre ugyan ki tekint'ne?
- szegény embereket Isten is feledte'.
Pedig nagyon ránk férne a segítség,
de a jóvátételt mindig csak ígérték.

Kis patakok-folyók, ha megduzzadnak,
nagy medret keresve, Dunába folynak.
A szegény népünk hová igyekezzon?
Ki segített rajtunk, ha csattan az ostor?

Azt kérditek most: lesz-e jobb jövőnk?
Ki merne válaszolni most igennel?
Úgy lehet: mindnyájuk szíve kőből lett,
hisz' süket fülbe szól jaja szegénynek.

Nem érdekli őket szegény nép sorsa.
Éhezni? E szót nem hallják meg soha!
Mindig volt gazdag, de sokkal több szegény,
napestig dolgoztak a falat kenyérért.

Mindezt nem most találták ki, de a mi
bajunk, mert szegénységet örököltünk.
Gazdagnak ujját mozdítani se kell,
jólétbe szülik, vagyonuk ölükbe hull.

Voltak és vannak mindig ügyeskedők,
vagyonukat fortéllyal-fillérért szerzők,
kik szégyen nélkül nyúzzák a szenvedőt,
hogy zsíros falatjuk meglegyen mindig,

hogy kedvtelésükre szórhassák a pénzt,
repülővel, tengerparton süttessék
elhízott hájukat, luxusbárokban
számolatlanul költsék vagyonukat.

Az is nagy baj nálunk, hogy nagyjaink
ahelyett, hogy egymással torzsalkodnak,
azért dolgoznának a parlamentben,
jó falat jusson minden szegénynek.

Ha egymást lehordhatják mindennek,
mi a haszna, azzal mit érnek el?
Szegénység lett úrrá most hazánkban,
ezért sokan nekivágnak a világnak!

Jó lenne, ha úgy gondolkodnának
a hatalmasságok is, mint mások:
akik fenn ülnek bársonyszékeikben (jutna eszükbe):
szegénynek is jólétben kéne élnie!

S akkor reménykedjünk, ne csüggedjünk.
Higgyük, hogy jön még jobb világ nekünk,
nem hagyhat magunkra Magyarok Istene,
- ha mindnyájan küzdünk ezért,
végre fordulni fog egyet sorsunk kereke!

Szabadság

2013. március 2

Körülnézve e hazában mit látunk?
Tud-e győzni az igazságunk?
Gondoljunk rá, mit tegyünk?
Cselekedjünk!

Hazug világot lehet-e túrni még:
a sértegetést, meg nem értést?
Csalók élnek világukat, ferdítik az
igazságot, ártnak!

Milyen lét az, hol kiskirályok dőzsölnek,
ölükbe hull minden érték, tőlük
éhen halhat a sok éhes ember.
Ki van velünk?

Ne álmodjunk: rossz utakon járunk!
Fel kell fedni a csalók elferdített
igazságát, legyen érték
a becsület!

Egyenes úton járjunk, hamis szóknak
ne engedjünk, védjük meg a jogainkat,
buzdítsunk megbékélésre,
az igazság győzelmére!

Tegyük félre sérelmünket, jó tettekkal
érjük el élhetőbb, jobb világot,
igaz szívvel bízzunk benne,
higgyünk az erőnkbe'!

Legyen erős akaratumk, jogainkhoz ragaszkodjunk,
csak úgy érzük el a várva-várt éltető szabadságot!

Harangoznak

2009. január 10

Megszólal a nagyharang
imáságra hívogatja
a hívő embereket
vasárnap a templomba.

Imádkozni sietnek
szállongó hóesésben.
Fehér tájon szánkó cseng,
örülnek a gyerekek.

Csizmák alatt ropog a hó,
templom szentéjében
a karácsonyfa ragyogó.

Gyermekkórus hangjával
zeng az orgona, s dallamok
szállnak fel a magasságba.

Hitvallás

2010. július 10

Elmélkedni azon, milyen
rövid az élet, de minek?
Szebbé kellene tenni,
ezért mindent feláldozni,
talán harcolni kellene!
Küzdjünk hát szebb létért,
tisztá szép erkölcsért,
Isten kegyelméért!

S te hová tartozol?
Harcolsz-e vagy félsz?
Vagy csak szeretsz élni?
Mivel ez legkönnyebb,
mert akkor nem kell
senkitől sem félni!
De úgy lehet-e győzni,
legyőzni Önmagadat?

Nem könnyű feladat
legyőzni saját magad.
Hogy elérd, hinned kell,
hit nélkül gyenge vagy,
egy báb, ki válogatás
nélkül enged vágynak,
s azt tesz, mit jónak hisz,
ami vesztét jelenheti.

Légy hű önmagadhoz,
bízzál érzéseidben, és
egy igazságos élet
lehetőségében.

Vesd teljes erőd annak
megteremtésébe, mert
akarat és hit nélkül a
jó ötlet is hiábavaló!

A hitet én nem másként,
hanem istenhitnek érzem.
S ha az emberiség újra
gyakorolni tudná a
hitét, szívből fakadóan
imádkozna Istenhez,
más lenne a világ, s
szeretet költözne közénk!

Hitvallás
a Művészek Ünnepi Szentmiséjére
Finta Kata verse
2012. április 29.

Elmélkedem azon, mily' rövid az élet
de mindez miért?
Tenni kell ezért, és
mindent feláldozni, harcolni érte,
kérni Isten kegyelmét!
Küzdjünk hát a szebb létért,
a tiszta szép erkölcsért!
Mondd, te hová tartozol?
Harcolsz-e vagy félsz?
Vagy csak szeretsz élni?
Mivel ez legkönnyebb,
mert akkor nem kell senkitől sem félni,
de úgy lehet-e győzni, legyőzni Önmagad?

Nem könnyű feladat legyőzni saját magadat!
Hogy ezt elérd, hinned kell, mert
hit nélkül gyenge vagy, csak egy báb,
ki válogatás nélkül enged a vágynak,
csak azt teszi, mit jónak hisz,
de ami vesztét jelentheti.

Légy hű (hát) önmagadhoz, bízzál érzéseidben,
vesd teljes erőd annak megteremtésébe,
és egy igazságos élet lehetőségébe,
mert akarat és hit nélkül a jó ötlet is hiábavaló!

A hitet én nem másként, hanem istenhitnek érzem,
s ha az emberiség újra gyakorolni tudná a hitét,
és szívből fakadóan imádkozna Istenhez,
más lenne a világ, s közénk
gyűlölködés helyett a szeretet költözne!

Húsvétvárás

2009. április 4

A reggel már korán dereng,
a lég nem oly' dermesztőn hideg,
a hóvirág kelyhe becsukódott,
és a réten már tarkáll a barka
arra várva, hogy virágvasárnap
megszenteljék a templomba'.

Közeledik a Nagyhét!
Krisztus Urunk gyötrelmes napjai.
A természet már ébred, mégis
mindenhol nyílnak a kék ibolyák.
Telve a környék tavaszi illattal,
az emberek szíve várakozással.

Elhallgatnak a harangok, kereplő
hívja templomba hívők seregét,
mert Jézus Nagypénteken cipelte
Golgotára a nehéz keresztjét;
az emberekért viselte szenvedését,
'kik - mint most - nem értették, miért?

A bűnösökért vállalta el Urunk
a kínhalált és sok szenvedését,
mert a kegyetlen nép sokasága
tombolva követelte halálát,
bírái gerinctelenül elítélték, bár
mocskos kezüket mosogatták.

Jézus megváltásunkért vállalta
a megaláztatást és kereszthalált,
amit csak a bűnözőkre mértek.
Nemhiába, szenvedett, hisz' feltámadt
és teljes dicsőségében tért vissza
a bűntől megváltani az embereket.

Megértést és békességet hirdetett
nekünk, hogy a gyűlölet helyett
az egész Földkerekségen minden
ember szívébe szeretet költözzön,
és békesség uralkodjék köztünk.
Ez a húsvéti ünnepek üzenete!

Jön a fenyő
2009. január 7

Elindul két fenyőfa,
hová visz az útja, ki tudhatja?
Magas karácsonyfa elindul
a pompás nagytemplomba,
kis fa pedig szerény házikóba.

Karácsony délutánján
kis házban és nagytemplomban
gondosan felékesítik a fákat,
egyikre drága díszet aggatnak,
másikra papír girlandokat.

Szent estén az orgona
mély hangja zeng kifelé a szabadba;
míg kicsi házban, betegágyán,
édesanyja a kisgyermekét
ölelő karjaiba zárja.

Templomi orgona hangja
a kóruossal száll fel a magasba;
kicsi házból halk dallam száll
az ég felé - angyalok hangjával
egyenesen fel a Mennyországba!

Karácsony estén
2010. december 7

1.

Ünnepre szólít a harang e napon
a téli tájra néma csend borul,
a díszbe öltözött hívők serege
hálátelt szívvel siet a templomba.

Názáretben a Kisded megszületett,
hozzá az utat üstökös mutatja,
bárányok mellett nyugszik jászolba',
leszállt a Földre megváltani minket.

Fénytől csillogó pelyhekben hull a hó,
ünnepi díszben pompázik a táj
hófehér paplanja lelket simogató.

Várakozásokkal megtelve szívünk
havas utakon sikló szánon jövünk
ma éjjel mi a Kisdedet köszöntjük.

2.

Hajléktalan Karácsonya

Templomi orgona zengőhangjával
karácsonyi ének a magasba száll,
vegyül csillogó fenyők illatával
tömjén füstjébe az oltár két oldalán.

*Díszes korsó. Fiam,
Buday Attila festette*

Szakadt cipőbe', rongyos ruhájába'
éhes hajléktalan görnyedt testével
halad a templomban lassú léptekkel,
tán' nem is látja az égő gyertyákat.

Mellékoltárhoz igyekszik remegve,
a jászolban nyugvó Kisjézus elé,
kezét összetéve térdel előtte, s

behunyt szemével, imádkozik csendbe,'
majd feltekint az ünneplő tömegre
lankad a teste, s elhagyja a lelke...

Karácsony

2008. november 17

Elmúlt az ősz, a szép indián nyár,
ködfátyolt öltött a hajnal már,
kigyúltak a karácsonyi fények
a város már ünneplőben ragyog.

Lelkünk várakozással megtelik,
szeretet után sóhajt a szívünk,
várva-várjuk a születő Kisdedet,
ki a békességet elhozza nekünk.

Mennyből angyalok kórusa zengett
királyok keresték a hozzávezető utat',
üstökös fénye ragyogta be a tájat,
hogyan megtalálják Égi Királyukat.

Szegényen, jászolban született,
bárányok leheltek neki meleget
édesanyja, Mária ölelte karjaiba'
Őt, aki megváltani jött bennünket.

Erre, az összezavart világra érkezett,
ahol gyűlölködnek, egymást gyilkolják
az emberek, békesség és szeretet helyett,
mintha a földtekén el sem férnének.

Kisjézus! Tekints ránk, teremts rendet
a világban, hogy béke és szeretet
honoljon ezen a csodás Földön,
ahol minden jóval elláttak minket.

Minden nap azért imádkozzunk,
hogy az egész világon győzzön
gyűlölet helyett a megértés és szeretet!
Kérünk Kisjézus, hallgass meg bennünket!

Nagyanyó húsvétja

2009. április 13

Csendes otthonában
nagyanyó ül egymagában
szemüvegét leteszi,
könnyes szemét megtörli.

Miért búsul a nagymama
húsvét napján egymaga?
Épp azért, mert elhagyatva
ül szobájában búsongva.

Nem bír járni, fáj a lába,
a dereka, meg a háta.
Elkoptak a csigolyái,
szeme gyenge, alig lát rajta.

Míg fiatal volt, kocsival
felpakolva minden jóval
ment gyerekeihez látogatóba,
ők vártak rá a nagy udvarba.'

Hogy szerették őt, érezte.
De most miért várják tőle,
ennyi bajával azt kívánják,
hogy ő járjon hozzájuk?

Elfeledték már azt az időt,
amikor minden bajukban
az otthonát is otthagya
sietve ment a hívásukra.

Miért nem jut most eszükbe,
jól esne neki egy szeletke
sütemény-kóstoló abból
a náluk készült finomságból?

És milyen jó lenne neki,
ha felkeresnék ünnepeken
mi a gondja megkérdeznék,
szeretettel körülvennék...

Nagyanyó karácsonya
2005. október 1

Öreganyó görnyedt háttal
ül kicsi szobájában:
rózsafüzért morzsolva
kezét imára kulcsolja.

Cserépben kicsi asztalán
csak egy szál fenyőfaág,
rajta szaloncukor, és
egyetlen gyertyaláng.

Visszatekint a múlt időbe:
Egy karácsony estére,
mikor ezer gondja közt
csak ő ajándékozott,

mindannyiuk arcára
mosolyokat fakasztott.
Vidám karácsonyi ének
szállt felfelé az égnek...

Diós-mákosbejgli,
mézeskalács-fenyőfa
és pecsenye illata
szállt föl a magasba.

Gyermekei minden tájra
elszéledtek a világba',
mindegyik él magában
törődik saját bajával.

Egyiküknek sincsen gondja
öreg nagymamára,
ki szomorúan ül magába'
egyedül, elhagyatva.

Tán elfeledték, ki őket
szerette, és nevelte?
Otthagyták őt magában,
ezernyi bánatával?

Igaz, sokat fáradoznak,
nekik se könnyű az életük,
a pihenést megérdemlik.
De miért csak arra figyelnek,

hogy meglegyen maguknak
gazdagon terített asztaluk,
luxus-berendezésük
utazásuk-pihenésük?

Akkor majd eszükbe jut
kedves öreganyójuk,
amikor már késő lesz,
ha elszáll belőle az élet?

Tán akkor emlékeznek
majd a gyermekkorukra,
a szép karácsonyokra,
a békés otthonukra,

amikor a nagymamájuk
szeretettel viselte gondjuk'
kísérte minden léptük'
gondoskodott róluk.

Bajaikban vigasztalta,
betegségben ápolta őket;
a felgyógyulásukért
pedig imádkozott értük.

Akkor érzik: mit tett értük,
ha majd megöregednek,
ha a karácsonyestéken
már magukban lesznek?

Akkor fájhat majd a lelkük,
de már mindhiába...
öreganyó elköltözött,
lelke elszállt más világba.

Ahol fáradozásait
már kipiheni végre,
de ő odafentről is
fájdalmukat érzi,
szívük nagy bánatát
imával enyhíti.

Szilveszter éjjelén
Vers-szabad formában
2012. Szilveszter

Most hogy van ez?
Mi lenne, ha gazdag és
a hidegben kódorgó szegény,
meg hajléktalan,
gondokba belefáradt, nincstelen
munka nélkül tengődő
valamennyi ember
az óévet együtt, felszabadult
vidám tánccal hagyná el?
Úgy mondanának búcsút a súlyos,
gondokkal terhelt nehéz évnek,
s akként menetelnének az újévbe!
De van-e bárkinek kedve
így ünnepelni?

Mégis arra kérem én,
(hogy) Szilveszterkor minden
gazdag és szegény
felderülve dobja félre
minden baját, aztán
az utcákon válogatás nélkül,
hajléktalanokkal együtt az
óév lassan múló perceit
úgy zárja: fáradt kezében
telt pezsgős-pohárral, testvériesen
koccintva és reménykedve
fogjon kezet, nézzen
egymás szemébe;
majd fel a magas égre,
s az újévet reménykedve
úgy köszöntse!

*

Mondd, mindez neked mibe kerülne,
az elesett emberekkel egy évben
egyszer, együtt ünnepelnél?
Fagyos téli hidegben
még a szegénység-szagát
sem éreznéd!

*

Elvegyülni, ismerkedni velük, bennük
felszabadult jóérzést keltene.
Utána itt az újesztendő,
terád a munka jólétben vár,
míg ők, megmaradnak annak,
mint akik addig voltak:
szegény nyomorgónak!

_

Szivárvány (2)

Írta egy kislány, naplójából idézem
Készült: 2009. február 28

Úrnapját ünnepeljük.

Szörnyű zivatar tört ki, csak úgy dörög az ég,
villámok cikáznak köröskörül,
zúg, és félelmetesen zeng az ég.

Ilyenkor irgalmatlan a természet ereje.
Amikor elcsendesedett a vihar, elővettem a könyvemet,
a címe: A Természet csodái, ma már befejeztem.

Mindig csodálom a természetet.

A mai eseményeket is, azt, hogy az egész világmindenségben
mi emberek milyen icipici porszemek vagyunk!

És mégis - milyen nagyok lehetünk!

Most kezdem érezni, milyen rövid az élet.

Állandóan azon töröm a fejem, mi lesz belőlem?

Szeretnék iparművész lenni.

De ebben a megnyomorodott helyzetben
lehet-e ilyenre gondolni?

Elképzeltem, hogy beálljak-e apácának?

Nem, erről már letettem.

Sok minden szeretnék lenni,
de ehhez rövid az élet.

Mihez kezdjek? Mi lesz velem?

Elhessegetem magamtól a gondolatokat azzal,
hogy majd eldönthetem érettségi után.

Ilyen gondolatokba merülve egyszer csak látom,
hogy odakint kiderült az ég,

a nap kisütött és az udvaron túl,
csillogó zöld mező felett a friss esőtől

gyönyörű szivárvány ragyog,

a magyar színek benne mintha:

a piros-fehér-zöld - megerősödött volna.

A fákon, bokrokon megvillanó esőcseppek
csillognak a ragyogó napsütésben.
Egyszerre elmúltak a kellemetlen gondjaim,
mindjárt jókedvre derültem.
Oh, be szép ez a világ!

A képen szivárvány. Fényképezte: Unokám: Hatás Emese

Alkotjuk a rendeleteket

Gúnyvers, készült: 2011 forró nyarán!

(**Megjegyzés:** Csak úgy, kapásból íródott, a sorozatos folyton javításra-szoruló rendeletekért, a gazdálkodni nem tudó vezetőknek.)

Lufi-honban nagy a zshivaj
Sürgés-forgás nap-mint nap!
Nincsen idő gondolkodni

nem jut idő mindenre,
ha száz kezünk volna, akkor se
érnénk a teendők végére.

Ez kell nektek, gyerekek!
Saját bajok úgy lefoglálnak
hogy ránk nem gondolnak.

Csak kicsit várjátok még,
meglátjátok, nemsokára
minden lesz, csak várjatok!

Hallgassátok száját tátva:
rendeletet alkottunk százával,
feljebb döntik el, mi kell.
Alkottunk új alkotmányt,
meglátjátok, egyből
jóra fordul a világ!

Aztán megerősítjük a királyt!
(Ugy-e, tudjátok, ki akar az lenni!)
ki fején hordhat koronát!
Várban, végre a Sándor-palotában lakhat!

Sok kisherceg a palotában
jókat mulathat azután!
Ennyi jó sem elég nektek?

Kuss, te népség, hallgass már!
Legyen elég az új világ,
nektek ennél több nem jár!

Ünnepségből lesz elég,
ha akartok, a Parlamentből
mehettek, zászlókat lengessétek!

Róhatjátok az utcát,
s éltethetitek a királyt.
Mindig annyit kiabálhattok,

amennyit csak akartok!
Hangotok ne sajnálnátok,
ifjak ti csak mulassatok,

miért is kéne dolgoznotok?
Járjatok csak díszkóba,
papátok ad pénzt egy szóra!

De ha neki sincs a buxába,
mehettek a, hm, akár a p....-ba!
Ne unatkozzatok, szórakozzatok,

lányokkal mulassatok,
mert legolcsóbb a szerelem
ahhoz még pénz sem kell!

Ha velük együtt hálnátok,
és sok-sok babát csináltok,
növekednék a nemzet!

Ne a feketék szaporodjanak!
Több embernek lesz munkája...
Igaz, nincs hol dolgozni, mert

elba..-tuk a téeszt, meg üzemet,
a gyárat, ahol dolgozni lehetett,
ha multiknak már nem megy,
akkor majd ők is mehetnek.

Lesznek bőven balfácánok,
akiknek megfelel az új világ!
Hajrá, hajrá, Lufi-hon!

Nehogy még azt mondjátok,
hogy mi semmit sem csinálunk,
de ahhoz is sok ember kell a kormányba!

Mi dolgozunk szépen, csendesen:
alkotunk új- meg újabb rendeleteket,
mert abból nekünk sosem elég!

Mind elvisszük az Unióba,
ott nagy vihart csinálunk,
tudják meg, hogy kell azt csinálni:
a zavarosban halászni!

Az én Születésnapomra
A vers készült: 2008. június 27

(Készült: Szigligeten nyaralva, az 5. irodalmi estre,
József Attila: Születésnapomra c. verse ihletén.)

Nagyon régen születtem én,
akkor ti nem éltetek még
hiszi a
piszi!

Kis falu neve Kisbárkány,
nagy hegyeknek nyúlványán:
a Cserhát
lábán.

Apám örült nekem nagyon
bejelenteni ment fagyon,
hóban,
lóval!

Kereszteltek Finta Katalinnak
Megtoldották: Margittal (végül mégis) Katalin lettem
kinek
kellett?

Művésznak lenni akartam,
irodában találtam magam.
no lám,
ott ám,

mert jött a nagy ármádia:
Vörös hadsereg nagy hada,
handa-
banda!

Álmainkat eltiporta
a szívemet összetörte
nagyon
sajgott!

Most lakom Balassagyarmaton,
legbelül a központban,
elég
régén.

Három évtizedig dolgoztam
a városi tanácson,
jóban-
rosszban!
Gürcöltem sokáig magam,
s szorgalmasan dolgoztam
éjjel-
nappal.

Munkám után megéltem én,
jobb életre nem volt remény
ha csak,
nocsak!

Nyolc évtizedem úgy elszállt;
a szerencse nem molesztált
lazán,
úgy ám!

Eljött az idő, örültem,
már nyugdíjba mehettem,
mióta?
Azóta

azt csinállok, amit akarok,
novellát-verset-faragok
ésszel,
kézzel!

De nem papírra tollal-kézzel,
hanem számítógéppel,
mégis
élvezettel!

S most itt vagyok Veletek
remélem, együtt örültök
nekem,
velem!

Mint tavaly Szántódon,
most meg itt, Szigligeten.
Igen!
Éljen!

Várjatok még egy kicsit!
Ő (József Attila) a születésnap versét
megírta tíz szakaszba,
igen.
Bizony,

de én nem fértem bele
olyan rövid versbe, ezért
MEA-
CULPA!

Versíráshoz ihletem jött még,
(2008. június 27-én,)
amint Árpád felhívása megjött:(Miskolcon)
éjfél
előtt.

Befejeztem: 28-án, 0 óra 35 Perckor! Mégis:

De rövid lett az éjszaka,mondhatom,
nagyon álmos - meg igen, nagyon
fáradt
voltam.

Ezért álmosan, sietve nem lehetett
várni, le kellett magam tenni
ágyba,
aludni.

Álmomban is verset írtam, számoltam
és szótagoltam, fáradtan kezdtem írni
sorokat,
reggelig.

Hiába minden akaratom, álmos
voltam, nem tudtam abbahagyni
hajnalig
mégse!

De ha újra elolvasom a verset,
sutba vágom, és újra kezdem,
tovább
írom.

Ha Ti mégis megunnátok, csak arra
kérlek titeket, inkább lőjete le
már
végre,

másként az én gyönyörű
versikémnek sohasem
lesz

😊 **VÉGE** 😊

Éveim „jutalma”

Készült: 2010. február 9. - 00.0 perckor!
(Versem megírására láncvers ihletett!)

Eddig meg tudtam számolni az éveimet,
de már oly' sok, megszámlálni sem lehet.
Annyit fáradoztam már az életemben,
most az elmaradt szépséget keresem.

Elmélkedve futom végig a sok-sok napot,
'mit nekem a jóságos Istenem megadott.
Oly' jó lenne nekem visszaidézni gondtalan
ifjú éveimet és a gyermekkoromat.
Ami nekem nem tetszett, vagy rosszul sikerült,
azt átugrottam: mért' bánkódjak megint?
A háborút, a hideget, éhezést elfeledtem,
együtt a mindkét kellemetlen férjemmel.

Az első? - Semmi jót nem nyújtott, kivéve három
kedves gyermekemet; de nevelésük már
eszébe se jutott, csak barátokkal kóborolt,
itta a rumos-feketét, s össze-vissza beszélt.

A második? - Ő nálam menedéket keresett,
szórakozni igen, de dolgozni ő sem szeretett,
jól élni igen, de nem jutott neki rá fedezet,
viszont a pénzköltéséhez nagyon jól értett!

Kollégáktól-szomszédoktól, mindenkitől
pénzt kért kölcsön, de visszaadni feledte.
Azok pedig hozzám jöttek panaszsra,
hogy férj-uramnak juttassam az eszébe.

Évek multával a gyerekeim nevelése
megmaradt nekem, eme kötelességet
jól teljesítettem: ők tanultak, felnőttek,
munkába jártak, közben váltak-nősültek.

Jöttek az unokák, a nevelésüket sokszor
átvettem, mert a nagymama mindig ráér,
én szívesen tettem, mert szeretem őket;
s most is, hozzám sokszor örömmel jönnek.

Éveim jutalma, hogy élhetem világom,
szép lenne éltém', ha nem fájna a lábam,
(mert) azt csinálók, amit akarok: olvasok,
zenét hallgatok, s annyi írok, ami talán sok!

Számítógépemen kopogok, naponta legalább
nyolc órát szorgalmasan végigdolgozok'
- mintha fizetnének érte, - (de) pénzhányban
szenvetek, mivel (éveim jutalma a nyugdíj),
a munkám eredménye pedig csupán éhbér.

Felmenék én a hiuba'...

2013. január 22

(Petőfi: Befordultam a konyhába c. verse után íródott,
erdélyi tájszólásban)

Nem most vót, de nagyon régen
szép Erdélynek Háromszékén.
Kicsiny falun élt nagyanyám,
szeretett ő úgy igazán.

Béfordultam kis uccába'
ott vártak jó vacsorára.
Nagynénikém térút-fordút,
nagy asztalra ital borút.

A kertyükbe' minden termett
onnan hoztak murkot-retket,
mi a murok, az se tuttam',
sárgarépa: nemsoká megtanultam.

Nagynénéim a hiúba kúttek,
hol keressem, az se rémlett!
Nékem magyarázák fennen:
Kata, pallásra kell mennyél!

Hozzá nékem kamarából
egy kas pityókát a javából.
Mi lehet az a pityóka?
Kiderült, hogy az burgonya.
Konyhájukba' leerbe süttek,
ott sült meg a mákos-rétes,
kürtőskalács sült bot végén,
künn a kertbe' szabadtűznél.

Sokáig ottan növekettem,
hamar nagyjány lett belőlem,
kinőttem a kisjány-ruhám,
kaptam tőlük székelygúnyát,

abba' táncoltam a zsukát...
mi a zsuka? Én se tuttam',
hogy román tánc, ott az menő,
székelytánc meg a csúrdöngölő.

Táncot járni én szerettem,
megtanultam mind a kettőt,
nyekergő hegedű mellett
megforgattak a székely-legények.

Hétfő reggelén

2013. március 6

(Ajánlom L. Maria Greynek; versemet a Lánverse ihlette.)

Berregő vekkerre nem jó ébredni,
jobb volna még lustálkodni,
paplan alatt heverni,
mint hidegben felkelni!

Kávé illatát már érzem,
aztán fordulok még egyet,
félredobom a paplanom,
fel kell kelnem, hétfő van!

Két karommal nyújtózok',
utána lezuhanyozok'.
Jól esik a meleg pára,
majd kimegyek a konyhába!

Ki vetne meg azért téged,
ha hancúrozni kedves néked,
hancúrozzál csak nyugodtan,
mit csinálnál, ha időd van?

Én azonban a kávéfőzőm,
tejjel-édeskével ízesítem,
melléje kalácsot kenek',
hogy délelőtt ne éheznek'.

Kitekintek az ablakon,
milyen idő lesz ma vajon?
Öltözködöm, majd körbenézek,
a munkába úgy sietek!

Íróasztalon vár a munka,
megnyitom a számítógépem,
körülnézek az interneten;
s ha már ott is elkészültem,

átnézek a Napvilágra,
meg kell tudnom hamarjára,
miket töltöttek fel mára,
mit olvassak délutánra?

Aztán megnyitom Rudy lapját,
ettől kitátom a számat,
oly sok mindent találok ott,
ma egész nap olvashatok.

Versek-dalok közt válogatok,
kották halmában dúskálok,
milyen jó, ha száll a dallam,
a lelkemmel együtt szárnyal...

Húsvéti locsolás

2011. Húsvét

Óh, jaj, de megijedtem én,
patkánytól a hideg is kilel,
amivel a kedves fiúk
köszöntöttek
e szép Húsvét reggelén!
Jobb, ha elhiszitek,
ilyenkor vigadni kell,
szomjas torkot öblögetni,
és késő este nótaszóval
vidáman hazatérni.

Húsvéti vígasság

2011. április 14

(Ajánlom Alberth-nek, mivel „Szabad-e locsolni” c.
láncverse ihletén írtam.)

Kedves fiúk-lányok
el ne feledjétek,
húsvét lesz nemsokára
locsolni menjetek!

Ti lányok várjátok
a daliás ifjakat,
mosolyogjatok,
szép ruhát öltsetek!

Ha a rózsavíztől
átázik ruhátok,
akkor se bánjátok,
hamar megszáradtok.

Fogadjátok őket
vendégszeretettel,
biztassátok inkább
mindig jó kedéllyel:

Locsolj rózsavízzel,
szeretem illatát,
megköszönöm szépen,
öröm tölt el mindjárt.

Üljél asztal mellé,
tálban vár a sonka,
piros tojás, mellé
van finom itóka!

Milyen sok ifjú
lépte át küszöböm
kedves locsolástok'
szépen megköszönöm.

Arra nem gondoltam,
hogy vallanak szerelmet,
bizonytal mondhatom,
örömmel fogadtam.

Egyik ifjú engem
forró csókkal illetett,
szóhoz se jutottam,
annyira jólesett!

Lehet még ebből
hamarosan lagzi,
ha szüleim látják
komoly ifjú Lajcsi!

Jót enni vagy pihenni?

2012. november 24

(Eme versemet egy láncvers ihlette.)

Lakomához sok pénz kell,
mit főzzek én ezerből?
A puliszkát megfőzőm,
borocskával öntözöm.

Cigányzene halkán szól
megérkezett drótostót,
nagy bakancsát levette,
melegíti kemence,

amíg süt a nagyanyóka
mákos rétest, habcsókot
nevét áldják gyerekek
egy iskolás hadsereg!

Ezután majd füttyörészünk,
ha jóllaktunk, nem éhezünk.
Jobban megy a tanulás,
ez lesz nekünk az áldás!

Ajánlották, kiabáljunk,
de ordítani nem szokásunk!
Munkát-kenyeret keresni
válságidőben jó lecke.

Futószalag nehéz munka,
de dolgozni könnyű rajta
az is pénzt hoz a kasszába,
ragaszkodnak is hozzája!

Forró ólom rossz gondolat,
inkább ordítsunk nagyokat,
meg kell hallják, mit akarunk,
tudják meg, emberek vagyunk!

Vágyainkat továbbadjuk,
sokan vagyunk, jót akarunk!
Gyertek velünk fiúk-lányok,
amíg lehet, - üsse bánat!

Én is mennék, valahová,
nem gondoltam meg, hogy hová?
Kicsit mentem mendegéltem,
s látod, máris lépre mentem!

Óh, te édes!
Balassagyarmat, 2009. április 4

(Következő versemmel nagy tömeget becsaptam, idők voltak legtöbben, s amikor felolvastam, láttam megrémültek, de a végén az egész társaság jót nevetett rajta. Máskor pedig nem én, másvalaki olvasta fel egy színházi irodalmi összejöveten, akkor is mindenki mást várt, végén jót nevettek rajta.)

Óh, mennyire szeretlek!
Szeretem kreol színedet,
szeretem kerek szemedet.
Ha meglátlak, kívánlak,
érezem bűvös illatodat,
teljes édes mivoltodat.

Oh, kérlek, légy az enyém
a gondolat is szép remény.
Amikor közelemben vagy
mámor önti el agyamat,
ne várass magadra sokáig
a ruhádból is kibont'lak.

Jöjj mellém édes, lassan
beteljesül a vágyam:
végre itt állsz előttem
csupaszon, fedetlenül.
Már semmi akadály, hogy
magamévá tegyelek:

Most azonnal megeszlek,
mert igazán szeretlek,
óh, Te kíváncsan finom és édes
MOGYORÓS TEJCSOKOLÁDÉ!

Az ihletem abból lett: rádióban reggel fél-füllel
hallottam, hogy Svájcban csokoládé-kiállítás lesz!

Szigligeti napló

Készült az Irodalmi Alkotóházban,
Szigligeten, 2008. szeptember 8-14
Már korábban otthon csomagolok,
ismét Irodalmi Táborba indulok.
Tavaly Szántódon töltöttük időnket,
most meg Szigligetre készülődök’.

A nyár melegebb nem is lehetne,
de beborult az ég, útra kelve:
bús felhőből villámok cikáztak,
minden járó-keelő jól átázott.
Kelenföldre esőben indultunk,
csuromvizesen szálltunk vonatra,
- a tapolcai gyorsra.
Leülve, a fülkénk is beázott,
vizes falaktól a hideg kirázott.

Szürke felhők közt a Balatonnál
merengve néztem szüleim házáat,
‘hol éltek nyugdíjas éveiket,
mindig szeretettel vártak minket.

Haladt a gyorsvonat, majd kiderült,
és fenn az ég napsugárban fürdött.
Magasban a fecskék raja cikázva
készülődött hosszú vándorútjára.

A vonat ablakán kitekintettem,
csodás őszi tájban gyönyörködtem.
Megérkezve Szigligetre, az ódon
Alkotóházban lettünk elhelyezve.

Nekem a kastély vastag falai
mesélnek a híres elődeinkről,
kik valaha itt alkottak-pihentek,
és maguknak hírnevet szereztek.

Reggeli az ebédlőben Attilával

Folyosókon meghatódva jártam,
nehogy emléküket megzavarjam.
Elődeink nyomdokán haladva
kortársaink rögzös útját járva
jöttem ide, Szigligetre,

hogy érzelmeinket-gondolatainkat
egymással kicserélve, agyunkat
csiszoljuk, oly' értéket alkossunk
az utánunk jövő nemzedékeknek,

hogy majdan a leszármazottaink
gyönyörködve alkotásainkban
ismerjék meg e kor történetét;
örömeinket és a súlyos időket.

Jó együtt lenni ismét Veletek,
de ami nekem mégsem tetszett,
- hogy miért? - elmondom most Nektek,
biztos vagyok benne: megértitek.

A kőkemény, dupla nyoszolyámon
fájós lábam nem tudott pihenni.
Otthon kényelmes helyen alszom,
ahol fáradtságom jól kipihenem.

Itt azonban a forgolódástól
éktelenkednek rajtam kék foltok,
pedig minden takarót és párnát
összeszedve, magam alá gyűrtem.

Ébren rovom most e sorokat,
inkább fölkelek, mint hogy ágyamban
tovább szenvedjek, s nem kellemes
éjszaka keresni vécét a folyosókon.

*Balatoni fürdés után, Attilával,
buszra várva*

*Esti foglalkozáson, ilyenkor Attila
rajzolt és festett, a hallban.*

Tanakodom azon: költő-elődeim közül
ki lehet az, aki előttem ezt lakta?
Azon töröm kobakom, mi lehetett
oly' nagy bűnöm, hogy ez jutott
nekem osztályrészül, mert bármilyen
nagyot vétkezhettem, azt remélem,
vétkem alól ezzel a büntetéssel
mindenképpen feloldozást nyertem.

Hajnalonként a nyitott ablakon
kakukkszót hallok, mellette a park
fenyőfái- és a készülő étel finom
ínycsiklandó illata a szobámba árad.
(Vigasztalásul az szolgál nekem,
mi lesz ma ebédre, én már érzem!)

Egyébként napjaink jól teltek
pihenéssel, balatoni fürdéssel,
minden esténként pedig egymás
gondolatainak kicserélésével.

Szigligetet tán' azért nevezték
a Balaton tó gyöngyszemének:
mert a falu erdők közé bújva
vár alatt épült, hegyek karéjában;
a táj szépségét az utókornak
a folyosókon festmények őrzik,
s az akkori idők értékeiről
nekünk költőóriások mesélnek.

Szép napokat hátrahagyva, lelkem
telve élménnyel, - fájón búcsúzom.
Bizton érzem: visszatérek még ide,
Balaton gyöngyszemére,
gyönyörű Szigligetre!

Vidám Óévbúcsúztató

2010. Szilveszter!

Nagy a zshivaj, örömtáncot lejtenek
csoportokba verődve a tinédzserek.

Óév van, utcákon a dob pereg,
vidám nótaszóval buliba sietnek.

Koccintgatni társaságban jaj de jó!

Kinek jutna eszébe most a meló?

Mulasson ma minden ember, ünnep van,
kinek nincsen hozzá kedve, aludjon!

Úgy szeretem a pezsgőt, ha félédes,
ünnepeken koccintani kellemes;
a pohárban buborékok pezsegnek,
utána a párom csókja mézédese.

Hegedű húrját pengeti a primás,
meg sem állunk, míg lábaink bírják.
A babámat felkértem egy táncra,
hajnalban majd leülünk a lócára.

Bent hagytam a poharam, ne feledd el,
még egyet koccintni' kell pezsgővel.
Félrevágom kalapom, ha kedvem lesz,
kint az utcán csinos partnert keresek.

Együtt megyünk társasággal a bálba,
vidám táncot ropunk ott nem hiába!
A lányoknak gyönyörű a ruhája,
egyikükre se ismer rá mamája!

Ne búsuljon senki, ma van Szilveszter,
itt van mindjárt a jövő év, hosszú lesz.
Ráérünk majd tervezni, s kitaláljuk,
hogyan kell végre elúzni a válságot!

LAKODALOM

(Időmértékes versnek szántam)

2015. január 22

(Amikor 2016. augusztus 20-at írunk, de sajnos, senki nem találta ki, hogy kellene elűzni a válságot, mert inkább azt érezzük, hogy egyre inkább lefelé haladunk, nagyon gyengül a forintunk.)

Esküvőre készül egy szép leány,
nyoszolyó lánya lesz fél világ.
Kozmetikus készíti orcáját
haját fényezik, fodrozzák.
Sóhajtva könnyezik anyuka,
óh, ne sirasd, hagyd abba!
Örülj, mert leányod most boldog,
emlékszel-e még, neked milyen volt?
Nem csak ti készültök e nagy napra,
a fél utca vár a kalandra!

*

Menyasszony csipke-álom ruhája,
vőlegényé, mint korabeli huszáré,
zsebében csipke keszkenő,
piros rózsaszálat tűz mellé.
Leendő pár még külön áll egymástól,
majd a templomban találkoznak.
Épp most járt le a homokóra,
készülni kell sietve a templomba...
sorfalat állnak udvarban a vendégek,
hegedűjét primás kezdi pengetni,
templomba leányát büszke apa vezeti.

*

Menyasszony fején hófehér koszorú ragyog
hosszú csipkefátyol kúszik utána,
kíséri koszorúslányok hada
égszínkék fodros a csipkeruhájukba',
mint réten pompáznak tarka virágok,
két oldalról a fátyolra vigyáznak.

Menyasszony édesanyja törli könnyét
összegyűlte szívében korabeli emlékek.

*

Megszólal a templomi orgona,
ünneplőbe öltözött menet halad előre,
apa átadja leányát a vőlegénynek,
ketten egymás mellett lépkednek.
Arcukon boldogság pírja ragyog,
szorosan egymáshoz simulnak,
már kezük összeér titokban.
Amikor a gyűrűt ujjukra húzzák,
boldog csókkal köszöntik egymást.

Lélekben már összetartoznak,
hűséget esküdtek egymásnak.
Ki tudná azt most megjósolni,
boldog párra milyen napok virradnak?
A homokóra pontosan számlálja a napokat,
kívánjuk nekik, hogy
boldogság kísérje útjukat.

*.*_*.*

LIMERICK-ek:

Csörög a telefon

2014. október 17

Volt egyszer egy hisztis nő, kiabál a mobilba!
Ne zaklass, ne zaklass, s mobilját lecsapja!
„Mondom még egyszer:
ne zaklass engem!”
A hívó némán áll... zaklatás? (hiszen egy szót se szólt!)

⊛⊛

Télen nyár - Abszurd

2015. január 11

Odaki sós hó esik, kinyílt az orgona
csámpás a menyasszony, nem lesz katona,
ruhája sáros lett,
az most menő
ilyen az igazi modern esküvő!

Óh, Te Édes! -

2015. január 13

Mondd meg, hol találalak? - a hűtőben?
Ott nincs, de hallottam róla a hírekben.
Azóta csak rólad álmodok',
ruhádból is kibontlak,

Te Édes lilaruhás, mogyorós tejcsokoládé!

*(Megjegyzés: Fenti humoros vers, itt limerick, van róla versem is,
melyet az ihletett, hogy egy reggel a rádióban hallottam,
hogy Svájcban csokoládé kiállítást rendeznek!)*

Gólya és róka

2014. január 15

Fenn a nagykéményen egy gólya
odalenn a nagytóban meg róka
kirántották vacsorára
belőle lett habos torta
két nap múlva már el is elfeledték.

Jancsi bácsi
2015. január 20

Vaskályhán kolbász fő fazékban
Jancsi bácsi nézegeti gatyában,
talált benne valamit,
ja, az fő már odakint,
a tó felett nem látok szivárványt.

A titok - több felvonásban
2015. január 26

Történt USA kórház sürgősségi részén:
Fájdalmasan jajgatva ront be a legény,
személyzet siet eléje.
Jaj, csak orvost kérek,
bajom csak titoktartással mondom!

Fajdalmában gyorsan hasához kap
jaj, kedves doktor segítsen rajtam!
Mi baja, mondhatja,
titkát megtartom!
Reszket a hasam - jajgatva mutatja.

Bajom az, remeg bennem egy vibrátor,
hirtelen belém bújt hátul, ott a lyukon!
De kérem doktor,
senki meg ne tudja!
Megígérem, de röntgenezni kell!

Nem kell! Elmegyek inkább, ha más is tudja...
megint hasához kap, majd fájón elhallgat.
Jó, legyen röntgen, ha kell,
de kettőnk titka maradjon!
Nyugodjon, már kezdem, megvizsgálom!

Jaj, doktor úr, más bajom is van:
nincs biztosítóm, de pénzem van.
Hm... hajnalban...
csak egy telefon!
Kész, rendben, ez is megoldva!

Sebész kollégám mindjárt jön,
operációhoz kell, meg két nővér.
Nem, akkor ők is tudják,
az már nem titok!
Mozog a vibrátor, a hasához kap!

Jajgatva mondja: most már mindegy.
Kezdődik a munka, röntgenen látszik,
a bűnbak előkerül hamar.
Titkát mindenki fogadta,
de hányan tudják már, azt ki tudja?

*(Megjegyzés a Következő vershez: Nagyon jó lenne végre,
ha ismét kaphatnék kezeléseket, de elmúlt több mint két év,
azonban nincs arra kedvem, hogy ismét ott bejelentkezzek.
Ilyesmi történhet, ha a nővéreket szabadságolják?)*

Búcsú Gizella-teleptől

Limerick 30 felvonásban, 2015. június

1.) Igaz, ami igaz, nem búcsúzni, hanem
kezelésekre és pihenni jöttem ide
mint eddig többször,
a Vén-Duna kanyarba,
Gizella-telepre, már negyedszer!

2.) Hamarabb kell fájo szívvel búcsúzni,
nem maradok tovább, nem így képzeltem:
mostanára olyan, mintha
megváltozott volna minden.
Mint rejtvényt, nekem nehezebb megfejteni.

3.) Évek óta itt kezeltek, jól éreztem magam,
ahol jól ismernek, mindig örömmel jöttem.

Ki hitte volna mindazt,

ami most várt rám?

Megváltozott minden, mint a hazában,

4.) pedig azóta csak egy év telt el, s azt
mi most van, szívem-testem nem bírja el!

Személyzetből engem sokan

ismertek, mindig szeretettel

köszöntöttük egymást, amikor érkeztem.

5.) Másnap: most lát először az ügyeletes
nővér, de jobban tudja, mi fáj nekem.

Este be kellene kenni

a térdem, az előírt

kenőcsökkel, de neki sehogy se tetszett.

6.) Kinyilatkoztatta: kenegesse maga,
itt a kenőcs, utána takarja be egymaga!

Hajnalok hajnalán

felébredt és, mondja:

mossa le maga, „megcsinálassa!”

7.) Bajom: a kétoldali csípőficam, térdeim,
és gerincferdülés, egyéb bajok miatt sajnos,

hajlogatni nem lehet!

Fájdalmaim miatt kérem,

tegye meg, eddig a nővérek segítettek!

8.) Hangvétele miatt vérnyomásom magasra
szökött, ezért reggel le kellett mondanom

a vízi-tornát, ami nekem

nélkülözhetetlen!

Nővért kérem, közölje a torna-tanárnővel!

9.) Az üzenet a gyógytornászhoz és
főorvos-asszonyhoz másként jutott el,
 imígyen: „a beteg
 nem akar „lemennyi!”
Vizit előtt a főorvost a nővér félrevezette.

10.) Másnap is hajnalban ébresztett,
mert tőlük nem kapok segítséget, órám
 későbbre felhúztam, ma
 ne késsek le vízi-tornáról.
Ezért nem értettem, miért ébresztett fel.

11.) Arra kértem, segítsen a fürdőszobában.
Naivan hittem, segíteni akar, azért ébresztett.
 Haragos válasza:
 „Maga is megcsinághassa!”
Utánam szót: lábára a „fáslit” se teszem fel!

12.) Sejtettem. Köszönöm, de magam
megtenni nem tudom. Hatása bejött,
 mert a vérnyomásom
 magasra felszökött,
és minden elázott a fürdőszobában.

13.) Nekem mindentől elment a kedvem,
eddig nagyon kedvelt Gizella-teleptől is.
 Vérnyomásom naponta
 többször kétszázig ugrott,
míg otthon csak holdtölte idején.

14.) Miért történhet ilyen, ezerkilencszáz-
tizenhetedik évben, bármely kórházban?
 Itt kaptam kezeléseket már
 negyedik éve Gizellatelepen:
megkaptam mindig a kezeléseket-segítséget.

15.) Hazamegyek, nem bírom tovább! Viziten
főorvos asszonyt kértem, hallgasson meg.
Bejött hozzám, estefelé,
elmondtam mik történnek.
Jókor jött be szobatársam, ő is nyilatkozott:

16.) Nem úgy van az, ahogy a nővérek önt
tájékoztatták. „Nővéreket nehéz kapni” de
nekünk nem vigasz. Talán
mégis, figyelmüket felhívta:
mert ki ide jön, előírt terápiát meg kell kapja!

17.) Igaz, korábban mindig orvos vett fel,
aki a bizonylatok alapján feljegyezte, kinek mire
van szüksége a bajaira,
Eddig nem történt ilyen,
csak most találkoztam ennyi rosszindulattal.

18.) 2012-ben engem súlyos mozgássérültnek
nyilvánítottak, erről rtg. felvételeket is átadtam.
Bizonylatok alapján akkor
felülvizsgálatra se hívtak.
Ki gondolja azt, hogy bajaimból felgyógyultam?

19.) Ezért nem értem, hogy most, 2017-ben
miért változott meg minden, Gizella-telepen,
ahol eddig gyógykezelték,
ráadásul fizetős helyen,
minden vita nélkül történt, ezt nehéz elhinnem!

20.) Miért van, hogy most mindig, minden napra
kitalálnak valamit, és nem sokat ért, hogy beszéltem
a főorvos asszonnyal, mert az
előírt kezeléseket és segítséget
utána se kaptam meg: „maga meg tudja csinányi!”

21.) Beteg szoba-társakkal köztünk vita sosem
volt eddig, sem a türelmes nővérekkel, mert
tették, ők és mi is a
dolgunkat, ahogy illendő.
Aztán mi történt (2017.07.25) csütörtökön?

22.) Este nézte a tévét szobatársam, addig
én, a társalgóban ismerőseimmel römiztem.
Ügyeletes nővér értem jött,
behívott, menjek be, mert
előírás szerint kezelni szeretné a térdeimet!

23.) Nocsak! Fogadtam örömmel. Végre tudja:
ez a dolga! A szobában az ágy szélére leültem.
Jutott az eszembe,
megkérdeztem tőle:
reggel letisztítja? Mert én nem tudok hajolni.

24.) Azt nem: „maga is meg tudja csinányi...”
Köszönöm, akkor nem kérem, sajnós, állapotom
végett, én képtelen
vagyok megtenni!
Ezért újra visszamentem a társalgóba, römizni.

25.) Eddig sem tetszett nekik, hogy társaságban
jól érzem magam. Egész nap nem tudok feküdni,
más bajom van nekem,
nem vagyok fekvőbeteg.
Befejezve a römi-partit, időben visszatértem mindig.

26.) Lábujjhegyen mentem, szobatársam még tévét
nézett, míg a film tartott. Vérnyomást mértem,
majd ágyba bújtam,
fejemre lepedőt húztam;
meleg volt, a fenyőillatú levegőn jól aludtam.

27.) Sajnos, a gondoknak még nincs vége.
Reggel felébredve, szobatársam elmondta, mire
kérte őt a nővér tegnap:
„Mondja a főorvosnak,
hogyan este őt zavarom, amikor visszatérek a társalgóból.”

28.) Nem tudhatja, hogy korábban megegyeztünk,
és jól kijövünk egymással. Miért lehet az jó neki,
hogy buta módra
minket összeveszítsen?
S milyen nővér az, akinek ilyenek jutnak eszébe?

29.) Szobatársam ideje is lejárt, döntöttem, tovább nem
maradok; telefonon megrendeltem a visszautazásom.
Fizetős helyen miért
kellene mindezt eltűnnöm?
Állapotom inkább romlott, jobb lábamon már alig állok!

30.) Kedves ismerősökkel találkoztam most is, akik
felismertek, és délutánonként még rómi-partit vívtunk.
Hűs parkban cicákat ettettem
illatos fenyőfák alatt.
Isten veled Gizella-telep, mikor látlak újra, nem tudom!

∞ Vége a regénynek ∞

Életrajz - versben

2015. június 4

Régen lettem ember, a múlt évszázadban születtem.
Mert születtem, életemben voltam egyszer-kétszer
boldog is, ha körülvettek szeretteim, vezettek életem
göröngyös útjain...

Magamban maradtam égiekre támaszkodva, fiatalon.
Szerettem élni, de nehéz és kemény az élet.
Sokszor kellett temetni szeretteimet,
előbb kedves szüleimet, majd testvéreket,
akik követték előbb a szülőket, majd egymás után sorban,
végül engem itt hagytak, egyedül gyermekeimmal.
A beborult Ég alatt magam maradtam felnőtt a családban.
Jöttek zordon idők, kevesebbszer kellemesek.
Szeretetet, és értékét igyekeztem sugározni
minden élőlénynek a szép csillagos-ég alatt.
Ha tetteim tetszenek, úgy örvend a lelkem, szép napokat élve.
Szeretet mellett minden kedves embernek, gyűjtök novellákat,
verseket.
Mindenkinek mosolyogva csokorban nyújtom át ajándékul,
kérve az igazságos-jóságos Isten szerető áldását.
A kötetet fogadják tőlem szeretettel.

Fénykép: *Születésnap 2005-ben*

OLVASSÁTOK FENTI REGÉNYRÉSZLETEKET
SZERETETTEL.
AJÁNDÉKUL KÜLDÖM:

LÍRA IRODALMI DÍJ, ART DÍJ, CSERHÁT NÍVÓDÍJ,
LÍRAI NAGYDÍJ, ARANYOKLEVÉL, ÉS A
SZÉPIRODALMI DÍJ BIRTOKOSA:

Finta Kata író és költő